

Στην τροχιά των κινηματογραφικών εικόνων: Η ζωή μας κινείται σε τροχιές κυκλικές, μεγάλες, μικρές. **του Σωτήρη Ζήκου**
Εβδομαδιαίες, μηνιαίες, ετήσιες. Η τροχιά της κινηματογραφικής σαιζόν στην Ελλάδα, ως γνωστόν, διαγράφεται στη διάρκεια εννέα μηνών, αρχίζει τον Σεπτέμβριο και κλείνει τον Μάιο, για όσο παραμένουν λειτουργικές οι χειμερινές αίθουσες. Μέσα σ' αυτόν τον κύκλο, διανομής και υποδοχής από το κοινό των νέων κινηματογραφικών παραγωγών, διαγράφει και τη δική του τροχιά το πολυημερικό πρόγραμμα προβολών του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης. Με εναρκτήρια εκδήλωση τον Σεπτέμβριο το Φεστιβάλ

VideoDance (φέτος για τρίτη συνεχόμενη χρονιά) και αμέσως μετά ένα πλήρες αφιέρωμα σ' ένα κορυφαίο σκηνοθέτη (πέρσι στον Καρλ Ντράγιερ, φέτος στον Σοχέι Ιμαμούρα). Με την έναρξη τον Οκτώβριο των μόνιμων προγραμμάτων (Μεταμεσονύχτιες, Σινεάκ, ειδικές προβολές για άτομα με προβλήματα ακοής, εκπαιδευτικά προγράμματα). Με πρωτεύοντα και κεντρικό θεσμό το φεστιβαλικό δεκαήμερο του Νοεμβρίου (φέτος η 43η διοργάνωση) όπου προβάλλονται οι σημαντικότερες ταινίες του Νέου Κινηματογράφου από όλο τον κόσμο και το σύνολο της ετήσιας ελληνικής παραγωγής. Με τον αμέσως επόμενο, νεοσύστατο αθλητικό διεθνούς εμβέλειας ετήσιο θεσμό, το Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης-Εικόνες του 21ου αιώνα τον Μάρτιο (φέτος η 4η διοργάνωση). Με το νεανικό και εκπαιδευτικού χαρακτήρα Φεστιβάλ Μαθητικών Ταινιών στο τέλος της σχολικής σαιζόν (πέρσι τον Μάιο, φέτος τον Απρίλιο) που προδιαγράφει ήδη από τις δύο πρώτες του διοργανώσεις μια εξέλιξη

εντυπωσιακή. Με ενδιάμεσα, σ' αυτούς τους κύκλους προβολών, τα τακτικά προγράμματα (Εβδομάδα Βρετανικού Σινεμά, Πανόραμα Ομοφυλοφιλικών Ταινιών, το Sex, Προβλήματα και Σινεμά) και τα έκτακτα αφιερώματα της σαιζόν (σε αυτήν που πέρασε στον Jacques Demy-για τα 50 χρόνια των Cahiers du Cinéma, στην Ιταλική Κωμωδία, στο Κινηματογραφικό Γράμμα, στην Ιζαμπέλ Ινέρ, στον Ιβηρο-αμερικάνικο Κινηματογράφο). Μια τροχιά κυκλική, όπου με το τέλος της κάθε σαιζόν προαναγγέλλονται τα προγράμματα της επόμενης, που μετράει πλέον, εκτός εμπορικής διανομής, περισσότερους από 600 τίτλους ταινιών σε περισσότερες από 1000 προβολές μόνο στη Θεσσαλονίκη. Καλό καλοκαίρι και ραντεβού τον Σεπτέμβριο. Στον επόμενο κύκλο.

από τον ένα κύκλο στον άλλο...

ΓΙΑ ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΜΗΝΑ

2 Η ισπανική λογοτεχνία στο σινεμά με 10 ταινίες, από τις 17 έως και τις 23 Μαΐου στην αίθουσα ΠΑΥΛΟΣ ΖΑΝΝΑΣ

4 Σεξ, προβλήματα και σινεμά II με 7 ταινίες, από τις 24 έως και τις 30 Μαΐου στην αίθουσα ΠΑΥΛΟΣ ΖΑΝΝΑΣ

6 Σε πρώτη προβολή *Βαθυσ μπλε κόσμος* του Jan Sverak και *Η πηλοσφαιρική* των αξιωματικών του François Dupeyron

7 *Θέλω και τη μαμά σου* του Alfonso Cuaron και *Maribel Verdu*, το πρόσωπο του μήνα

8 Tribeca Film Festival στο Planet Cinema και Ημερίδα στις *Εικόνες και Ιστορίες*

9 Φεστιβάλ του κόσμου 55 χρόνια Κάννες και *CineNews* απ' όλον τον κόσμο

10 Πάμε Σινεμά: 2ο Φεστιβάλ Μαθητικών Ταινιών Ένα μικρό απολογιστικό και στιγμιότυπα από τις τέσσερις πόλεις

η ισπανική λογοτεχνία στο σινεμά

17-23 Μαΐου 2002
ΟΛΥΜΠΙΟΝ RENAULT, ΑΙΘΟΥΣΑ ΠΑΥΛΟΣ ΖΑΝΝΑΣ
Διοργάνωση:

Σε συνεργασία:
Ισπανικό
Υπουργείο
Εξωτερικών
Ισπανική
Πρεσβεία
της Αθήνας
Ινστιτούτο
Cervantes
Αθηνών
Φεστιβάλ
Κινηματογράφου
Θεσσαλονίκης

Τα τελευταία χρόνια το ισπανικό σινεμά χαρακτηρίζει η κινηματογραφική μεταφορά λογοτεχνικών έργων, όχι μόνο κλασικών αλλιά και σύγχρονων συγγραφέων. Ίσως, όμως, αυτό να μην είναι μόνο χαρακτηριστικό του κινηματογράφου που γίνεται στην Ισπανία. Από τις πρώτες ταινίες του βωβού κινηματογράφου, τα λογοτεχνικά έργα άρχισαν να μετατρέπονται σε κινούμενες εικόνες: Ο Méliès έστειλε τους ήρωες του Βερν σε ένα φεγγάρι φτιαγμένο από φως και ο Murnau «ξέθαψε» τον Bram Stoker στις οθόνες της κινηματογραφικής αίθουσας. Όμως, κινηματογραφικές μεταφορές δεν έγιναν μόνο στα έργα των κλασικών. Ο Όρσον Ουέλς έκανε τη μεταφορά έργων του Σαίξπηρ και του Κάφκα, την ίδια στιγμή που το Χόλιγουντ χρησιμοποιούσε ως έμμισθους, συγγραφείς όπως ο Raymond Chandler και η Patricia Highsmith. Και οι ισπανοί συγγραφείς προσείλκυαν το ενδιαφέρον των μεγάλων σκηνοθετών —Ο *Δον Κιχώτης* του Όρσον Ουέλς που παρουσιάζουμε στον κύκλο αυτό, αποτελεί τη μεγαλύτερη απόδειξη. Και στην Ισπανία οι σκηνοθέτες προσέφυγαν εξίσου στα μεγάλα λογοτεχνικά έργα και τους σύγχρονους συγγραφείς. Ο Cervantes και ο Galdós είναι δυο επιφανείς συγγραφείς που κατέκτησαν το ενδιαφέρον των σκηνοθετών. Όμως, ο ισπανικός κινηματογράφος έχει στρέψει το ενδιαφέρον του ειδικά στους σύγχρονους συγγραφείς. Ο νομπελίστας Camilo José Cela βοήθησε στη μεταφορά του έργου *Η Οικογένεια* του Πασκουάλ Ντουάρτε, και ονόματα όπως των Eduardo Mendoza, Juan Marsé, Miguel Delibes και Javier Marías, πολύ γνωστά στο αναγνωστικό κοινό της Ισπανίας, είναι πίσω από πολλές ταινίες που ανέβηκαν τα τελευταία χρόνια στη μεγάλη οθόνη. Η προβολή αυτού του κύκλου ισπανικών ταινιών βασισμένων σε λογοτεχνικά έργα δεν θα μπορούσε να ήταν πιο επίκαιρη, δεδομένου ότι δείχνει μέχρι ποιο σημείο τα βιβλία διαθέτουν μια ζωή που προχωρά πέρα από τις σελίδες τους. Πιστεύω, εξ ονόματος του Ινστιτούτου θερμώντας, ότι αυτή είναι μια θαυμάσια ευκαιρία προσέγγισης του ελληνικού κοινού με τις καινούργιες υπάρξεις που τους περιμένουν μέσα στις σελίδες των ισπανικών βιβλίων.

Natividad Galvez García
Διευθύντρια Ινστιτούτου θερμώντας

ΡΑΨΑΝΗ
ΟΝΟΜΑΣΙΑ ΠΡΟΕΛΕΥΣΕΩΣ ΡΑΨΑΝΗ ΑΝΕΠΙΣΤΗΤΑ

Ενάργητος
Τσάνιαδης α.ε.

το δικό μας κρασί...

δικό σας!

Π Ρ Ο Γ Ρ Α Μ Μ Α Π Ρ Ο Β Ο Λ Ω Ν

Παρασκευή 17 Μαΐου

21:00 Ο δάσκαλος της ξιφασκίας / *El maestro de esgrima*, Pedro Olea, 88'

23:00 Δον Κιχώτης / *Don Quijote*, Orson Welles, 116'

Σάββατο 18 Μαΐου

21:00 Μετρημένες μέρες / *Dias contados*, Imanol Uribe, 93'

23:00 Ο νότος / *El sur*, Victor Erice, 92'

Κυριακή 19 Μαΐου

21:00 Δον Κιχώτης / *Don Quijote*, Orson Welles, 116'

23:00 Η αλήθεια για την υπόθεση Σαβόλτα / *La verdad sobre el caso Savolta*, Antonio Drove, 120'

Δευτέρα 20 Μαΐου

21:00 Ο νότος / *El sur*, Victor Erice, 92'

23:00 Ο αποσβολωμένος βασιλιάς / *El rey pasmado*, Imanol Uribe, 106'

Τρίτη 21 Μαΐου

20:30 Ο παππούς / *El abuelo*, José Luis Garci, 151'

23:00 Η ένατη πύλη / *The ninth gate*, Roman Polanski, 133'

Τετάρτη 22 Μαΐου

20:30 Τριστάνα / *Tristana*, Luis Buñuel, 95'

23:00 Οδός Μαγιόρ / *Calle Mayor*, Juan Antonio Bardem, 99'

Πέμπτη 23 Μαΐου

21:00 Η ένατη πύλη / *The ninth gate*, Roman Polanski, 133'

23:00 Τριστάνα / *Tristana*, Luis Buñuel, 95'

ΟΛΥΜΠΙΟΝ ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΙΟΝ RENAULT

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 109 • ΜΑΪΟΣ 2002

ΕΚΔΟΤΗΣ: ΜΙΧΑΗΛΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ: ΑΝΤΩΝΗΣ ΚΙΟΥΚΑΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΣΩΤΗΡΗΣ ΖΗΚΟΣ

ΣΥΝΤΑΞΗ: ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΑΛΑΪΤΣΗΣ, ΘΩΜΑΣ ΛΙΝΑΡΑΣ,
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΠΑΜΠΑΣ, ΤΖΕΝΗ ΠΑΥΛΙΔΟΥ

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ: ΔΗΜΗΤΡΗΣ Θ. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

ΠΑΡΑΓΩΓΗ: ΜΟΥΤΚΟΣ-ΕΝΤΥΠΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ:

Πλ. Αριστοτέλους 10, 546 23 Θεσσαλονίκη

Τηλ.: 0310 378 400

e-mail: info@filmfestival.gr

www.filmfestival.gr

EUROPA ★ CINEMAS

ΤΙΜΕΣ ΕΙΣΙΤΗΡΙΩΝ

ΟΛΥΜΠΙΟΝ RENAULT - ΠΡΩΤΗΣ ΠΡΟΒΟΛΗΣ

ΑΠΛΟ: 6,45€ • CINEKARTAF: 5,30€

ΑΙΘΟΥΣΑ ΠΑΥΛΟΣ ΖΑΝΝΑΣ - ΑΦΙΕΡΩΜΑΤΑ

ΑΠΛΟ: 4,50€ • CINEKARTAF: 3€

ΣΙΝΕΑΚ

ΑΠΛΟ: 3€ • ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟ (μέχρι 4 άτομα): 6€

ΜΕΤΑΜΕΣΟΝΥΧΤΙΕΣ ΠΡΟΒΟΛΕΣ

4,50€ • CINEKARTAF: 3€

ΠΡΟΒΟΛΕΣ ΓΙΑ ΑΤΟΜΑ ΜΕ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΑΚΟΗΣ

ΓΕΝΙΚΗ ΕΙΣΟΔΟΣ: 4€

Μόνο για το ΟΛΥΜΠΙΟΝ RENAULT υπάρχει ειδική είσοδος για άτομα με ειδικές ανάγκες και ειδική τιμή εισιτηρίου 3€/1.000 δρχ.

Για πληροφορίες σχετικά με το πρόγραμμα και επιβεβαίωση της ημέρας και ώρας προβολής των ταινιών, τηλεφωνήστε στο 0310 378 404.

Ο αποσβολωμένος βασιλιάς

El rey pasmado, 1991

Σκηνοθεσία: Imanol Uribe. **Σενάριο:** Juan Potau Martinez, Gonzalo Torrente Malvido, **βασισμένο στο βιβλίο** *Crónica del rey pasmado* του Gonzalo Torrente Ballester. **Διάρκεια:** 106'. Έγχρωμ. Γαλλία-Πορτογαλία

1620, Μαδρίτη, Βασιλική Αυλή. Ο 20χρονος βασιλιάς της Ισπανίας έχει μόλις παντρευτεί και είναι εντελώς άπειρος σε θέματα πολιτικής του θρόνου αλλά και στα ερωτικά. Όταν ανακαλύπτει τα θέληττρα του έρωτα στην αγκαλιά της πασίγνωστης και πανέμορφης πόρνης Μαφίσα, απαιτεί κάτι που με βάση τους κώδικες της Βασιλικής Αυλής είναι ρητά απαγορευμένο: να δει γυμνή τη βασίλισσα. Οι πάντες αναστατώνονται και παρεμβαίνει μέχρι και η Ιερά Εξέταση... Βασισμένη στη νουβέλα *Crónica del rey pasmado* του πολυβραβευμένου –και αμετάφραστου στα ελληνικά– Gonzalo Torrente Ballester, η ταινία του Imanol Uribe είναι μια κωμωδία εποχής που σχολιάζει τον πουριτανισμό και την υποκρισία των κοινωνικών και θρησκευτικών ηθών της μεσαιωνικής Ισπανίας.

Ο δάσκαλος της ξιφασκίας

El maestro de esgrima, 1992

Σκηνοθεσία: Pedro Olea. **Σενάριο:** Pedro Olea, Antonio Larreta, **βασισμένο στο ομότιπλο βιβλίο του** Arturo Pérez-Reverte. **Διάρκεια:** 88'. Έγχρωμ. Ισπανία

1868, Μαδρίτη. Η Βασιλεία της Ισαβέλλας της Β' περνά μια παραγμένη περίοδο με συνεχείς εξεγέρσεις και συγκρούσεις ανάμεσα στους φιλοβασιλικούς και τους αντι-μοναρχικούς. Ο 60χρονος Δον Χάινε Ασταρλόα, διάσημος δάσκαλος ξιφασκίας, άνθρωπος μοναχικός, παλαιών αρχών και με έναν αυστηρό ηθικό κώδικα που ορίζεται από το ευγενές άθλημα το οποίο υπηρετεί, αδυνατεί να κατανοήσει την κατάσταση που επικρατεί. Όταν μπαίνει στη ζωή του η όμορφη, έξυπνη και μυστηριώδης Αδέλα ντε Ότερο ζητώντας του να γίνει μαθητήριό του, τα πράγματα παίρνουν μια απρόβλεπτη τροπή... Βασισμένη στο βιβλίο του Arturo Perez-Reverte η ταινία του Pedro Olea δεν μας μυεί μονάχα στα μυστικά της τέχνης της ξιφασκίας αλλά και μας βυθίζει σε μια παραγμένη και μεταβατική περίοδο του ισπανικού θρόνου.

Η ένατη πύλη / The ninth gate, 1999

Σκηνοθεσία: Roman Polanski. **Σενάριο:** John Brownjohn, **βασισμένο στο βιβλίο** *El club Dumas* του Arturo Pérez-Reverte. **Διάρκεια:** 133'. Έγχρωμ. Γαλλία-Ισπανία

Κεντρικός ήρωας της ταινίας είναι ο Ντιν Κόρσο, ένας «ντετέκτιβ βιβλίων» που «κυνηγά» παλαιά και σπάνια βιβλία. Κάποια στιγμή προσλαμβάνεται από τον μυστηριώδη Μπόρις Μπάλκαν, συλλέκτη βιβλίων, για να αναζητήσει τα δύο αντίτυπα ενός παλιού βιβλίου της «Ένατης Πύλης του Βασιλείου των Σκιών», που είχε εκδοθεί το 1666 στη Βενετία, στη συγγραφή του οποίου εικάζεται ότι είχε συνεργαστεί ο ίδιος ο Σατανάς. Ο στόχος του Μπάλκαν είναι να συγκρίνει τις γκραβούρες που περιέχουν τα δύο βιβλία με το αντίτυπο που έχει στην κατοχή του. Γκραβούρες που, αν τοποθετηθούν με τον κατάλληλο τρόπο, μπορούν να καλέσουν τον ίδιο τον Διάβολο. Έτσι, ο Κόρσο αρχίζει ένα ταξίδι με προορισμό... την Κόλαση. Μια ατμοσφαιρική ταινία όπου το υπερφυσικό στοιχείο και τα μεταφυσικά ερωτήματα συνυπάρχουν με μια διφορούμενη και αλλόκοτη διάσταση.

Ο παππούς / El abuelo, 1998

Σκηνοθεσία: José Luis Garci. **Σενάριο:** José Luis Garci, Horacio Valcarcel, **βασισμένο στο ομότιπλο βιβλίο του** Benito Pérez Galdós. **Διάρκεια:** 151'. Έγχρωμ. Ισπανία

Στις αρχές του 20ου αιώνα σε μια μικρή πόλη του Ισπανικού Βορρά, ο Δον Ροντρίγκο, κόμης του Αλμπρίτ στο κατώφλι του θανάτου, μαθαίνει ότι μία από τις δύο εγγονές του Νέλι και Ντόλι, κόρες του πεθαμένου μοναχολογίου του, είναι νόθο παιδί. Θέλοντας να μάθει ποια από τις δύο κουβαλάει το δικό του αίμα για να την καταστήσει πνευματική του κληρονόμο, ο Δον Ροντρίγκο αρχίζει έναν μοναχικό αγώνα αναζήτησης της αλήθειας... Βασισμένη στο βιβλίο του Benito Pérez Galdós, μιας από τις σημαντικότερες μορφές της ισπανικής λογοτεχνίας του 19ου αιώνα, η ταινία του José Luis Garci σκιαγραφεί με ανάγλυφο τρόπο την πορεία του κεντρικού ήρωα ανάμεσα στο φως και το σκοτάδι, στην αλήθεια και το ψέμμα.

Η αλήθεια για την υπόθεση Σαβόλτα

La verdad sobre el caso Savolta, 1979

Σκηνοθεσία: Antonio Drove. **Σενάριο:** Antonio Drove, Mario Gallo, **βασισμένο στο ομότιπλο βιβλίο του** Eduardo Mendoza. **Διάρκεια:** 120'. Έγχρωμ. Γαλλία-Ιταλία

Βασισμένη στο ομότιπλο μυθιστόρημα του Eduardo Mendoza, η ταινία του Antonio Drove μας μεταφέρει στη Βαρκελώνη του 1917, όταν η πρωτεύουσα της Καταλονίας υπήρξε πεδίο βίαιων συγκρούσεων ανάμεσα στην εργοδοσία και στο ισχυρό αναρχο-συνδικαλιστικό εργατικό κίνημα. Η ταινία που έχει σαν κεντρικό μυθοπλαστικό της κόμβο ένα εργοστάσιο κατασκευής όπλων και το παράνομο λαθρεμπόριό τους απλώνεται και «αγκαλιάζει» την πόλη της Βαρκελώνης που είναι και η πραγματική πρωταγωνίστρια: ένα θέατρο του παραλόγου όπου οι εργατικές εξεγέρσεις συνυπάρχουν με τις δεξιώσεις της υψηλής κοινωνίας και τα ερωτικά πάθη με τις εκρήξεις των βομβών και τις πολιτικές δολοφονίες.

El rey pasmado

The ninth gate

El abuelo

La verdad sobre el caso Savolta

Calle Mayor

El sur

Dias contados

Οδός Μαγιόρ / Calle Mayor, 1956

Σκηνοθεσία: Juan Antonio Bardem. **Σενάριο:** Juan Antonio Bardem, **βασισμένο στο βιβλίο** *La señorita de Trevélez* του Carlos Arniches. **Διάρκεια:** 99'. Ασπρόμαυρη. Ισπανία-Γαλλία

Μέσα από την ιστορία μιας παρέας νέων σε μια επαρχιακή πόλη που προσπαθούν να διασκεδάσουν εις βάρος μιας μεσκόπης γεροντοκόρης, εκτονώνοντας έτσι την πλήξη και την ανία τους, ο σπουδαίος σκηνοθέτης Juan Antonio Bardem αποτυπώνει τα ασφυκτικά ιδεολογικά, θρησκευτικά και κοινωνικά δεσμά της ισπανικής κοινωνίας στα μέσα της δεκαετίας του '50. Με έμμεσες αναφορές στους *Βιτελόνη* του Fellini και βασισμένη στο θεατρικό έργο του δραματουργού Carlos Arniches (1866-1943) *La señorita de Trevélez* ο Bardem σχολιάζει με νεορεαλιστικό ύφος σε αυτήν την πικρή κωμωδία, με το υπαινικτικό χιούμορ, τις αγκυλώσεις, τα τραύματα και την πνευματική φτώχεια μιας ακρωτηριασμένης από τον Φρανκισμό κοινωνίας. Η ταινία τιμήθηκε με το βραβείο της Fipresci στο Φεστιβάλ Βενετίας το 1956.

Ο νότος / El sur, 1983

Σκηνοθεσία: Victor Erice. **Σενάριο:** Victor Erice, **βασισμένο στο ομότιπλο βιβλίο της** Adelaida Garcia Morales. **Διάρκεια:** 92'. Έγχρωμη. Ισπανία-Γαλλία

Η Αντριάνα στο εγκαταλελειμένο πατρικό σπίτι ανακαλύπτει ένα εκκρεμές που ανήκε στον πατέρα της. Αυτή η ανακάλυψη τη βυθίζει σ' ένα ταξίδι στη μνήμη και το παρελθόν ξαναζωντανεύει: θυμάται τη σχέση της με τον πατέρα, έναν μυστηριώδη και μοναχικό άνδρα που αυτοκτόνησε, και τα υπόλοιπα μέλη της οικογένειας. Αυτή η περιπλάνηση στα τοπία της παιδικής ηλικίας και της εφηβείας, βασανιστική και οδυνηρή, θα την συμφιλιώσει τελικά με τον εαυτό της και θα την οδηγήσει στη Σεβίλλη, όπου θα προσπαθήσει να βρει τις αιτίες της αυτοκτονίας του πατέρα της...

Μετρημένες μέρες / Dias contados, 1994

Σκηνοθεσία: Imanol Uribe. **Σενάριο:** Imanol Uribe, **βασισμένο στο ομότιπλο βιβλίο του** Juan Madrid. **Διάρκεια:** 93'. Έγχρωμη. Ισπανία

Όταν ο Αντόνιο, νεαρός Βάσκος που έχει αφιερώσει τη ζωή του στην υπόθεση της αυτονομίας, συναντά στη Μαδρίτη την 18χρονη Τσάφο και την ερωτεύεται, η ζωή του παίρνει μια απρόβλεπτη στροφή. Το κλειστό, μονοσήμαντο σύμπαν της παράνομης πολιτικής δράσης μέσα στο οποίο κινείται ο ήρωας, υφίσταται ρωγμές από τη καταλυτική δύναμη του έρωτα. Ο έρωτας όμως κουβαλά μαζί του στο εσωτερικό της εύθραυστης σχέσης τους την αγριότητα του εξωτερικού κόσμου. Ο Imanol Uribe σκηνοθετεί με ρεαλισμό και δύναμη το σκληρό μυθιστόρημα του Juan Madrid, που διαδραματίζεται σε μια υπόγεια, περιθωριακή και σκοτεινή Μαδρίτη, όπου σε κάθε της γωνιά συνυπάρχουν η απόγνωση και η τρυφερότητα, η зоφeρη σκιά του θανάτου και το ένστικτο της επιβίωσης.

Τριστάνα / Tristana, 1970

Σκηνοθεσία: Luis Buñuel. **Σενάριο:** Julio Alejandro, Luis Buñuel, **βασισμένο στο ομότιπλο βιβλίο του** Benito Pérez Galdós. **Διάρκεια:** 95'. Έγχρωμη. Γαλλία-Ισπανία-Ιταλία

Στο Τολέδο του 1929, η Τριστάνα έρχεται να μείνει, μετά το θάνατο της μητέρας της, στο σπίτι του κηδεμόνα της Δον Λόπε, ενός 60άρη αριστοκράτη, με ελευθερίες απόψεις για το σεξ, αντικληρικά και αντιεξουσιαστικά συναισθήματα. Ο Δον Λόπε δεν αρνεί να την κάνει δική του, παίζοντας τότε το ρόλο του κηδεμόνα και τότε του συζύγου. Παρά τις αναρχικές απόψεις του περί ελευθερίας του απόμου, φέρεται τελείως κτηκτικά προς την Τριστάνα, η οποία δεν αρνεί να τον μισήσει και να συνδεθεί ερωτικά με έναν μποέμ ζωγράφο. Φεύγει μαζί του αλλά επιστρέφει ύστερα από δύο χρόνια, βαριά άρρωστη με όγκο στα γόνατα. Οι γιατροί για να την σώσουν της κόβουν το πόδι, κάτι που την καθιστά ουσιαστικά αιχμάλωτη του Δον Λόπε... Γυρισμένη στο Τολέδο, η ταινία αφηγείται την ιστορία μιας διαταραγμένης ψυχικά και σωματικά σχέσης, στον πυρήνα της οποίας, εκτός από το άρρωστο ερωτικό πάθος, υπάρχει ανταγωνισμός, εξευτελισμός και ταπείνωση, εκατέρωθεν.

Δον Κιχώτης / Don Quijote, (1955) 1992

Σκηνοθεσία: Orson Welles. **Σενάριο:** Orson Welles, **βασισμένο στο ομότιπλο βιβλίο του** Miguel de Cervantes. **Διάρκεια:** 116'. Ασπρόμαυρη. ΗΠΑ-Ισπανία

Το μεγαλύτερο ίσως παράδοξο στην καριέρα του Orson Welles είναι η αδυναμία του να ολοκληρώσει ένα σχέδιο τόσο προσωπικό όσο ο Δον Κιχώτης. Το 1955 αναλαμβάνοντας να σκηνοθετήσει ένα τηλεοπτικό ημίωρο βασισμένο στο αθάνατο έργο του Θερβάντες, ερωτεύεται το κείμενο και παγιδεύεται για πάντα μέσα στην επιθυμία του να το μεταφέρει στον κινηματογράφο. Κάνει γυρίσματα αναρχικά, χωρίς σενάριο πολλές φορές, με μόνους οδηγούς τις σημειώσεις του. Γυρίζει σε 16 ή 35mm, σε φυσικούς χώρους (Μεξικό, Ισπανία, Γαλλία) με ένα στοιχειώδες οικογενειακό συνεργείο, και η μισοτελειωμένη του ταινία τον απασχολεί τουλάχιστον ως το 1982. Το 1989, από αυτό το κολοσσιαίο εγχείρημα που υπέκυψε στην ίδια του τη φιλοδοξία, είχε διασωθεί ένα 40λεπτο απόσπασμα. Όταν λίγο αργότερα βρέθηκαν πάνω από 30.000 μέτρα φιλμ, ο παλιός φίλος και συνεργάτης του Welles σε όλη την περιπέτεια του Δον Κιχώτη, Jess Franco, έγινε υπεύθυνος της επιλογής και του τελικού μοντάζ. Το 1992, στο Δεκαπενθημερο των Σκηνοθετών στις Κάννες, προβάλλεται η οριστική εκδοχή ενός αριστουργήματος, που είχε μείνει τόσα χρόνια ανολοκλήρωτο.

sex, πρόβλήματα και σινεμά

II

24-30 Μαΐου 2002

ΟΛΥΜΠΙΟΝ RENAULT

ΔΙΟΡΓΑΝΩΣΗ: ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΚΕΝΤΡΟ ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΝΑΠΑΡΑΓΩΓΙΚΗΣ ΥΓΕΙΑΣ Α.Π.Θ.

Σεξ, ψέματα-αλήθειες και κινηματογραφικές ταινίες: Το πρόβλημα με το σεξ ως αναπαράσταση στην εποχή μας δεν είναι πια ότι αποτελεί ένα θέμα ταμπού αλλά αντίθετα ένα θέμα υπερπροβεβλημένο σε όλες τις πιθανές του εκδοχές. Από τον κινηματογράφο, τη διαφήμιση, την τηλεόραση, τα κόμικς, το ίντερνετ, ακόμα και από τη θεατρική σκηνή τελευταία. Το αποτέλεσμα είναι η δημιουργία μας νέας "εικονικής πραγματικότητας" που αφορά στη σεξουαλικότητα και που διαδίδει προσδοκίες απέναντι στις οποίες οι περισσότεροι φυσιολογικοί άντρες και γυναίκες αδυνατούν να ανταποκριθούν, κυρίως σε νορμάλ συνθήκες συμβιωτικής ρουτίνας. Και για αυτό ίσως να αισθάνονται "μειονεκτικά" και εξαιτίας της πίεσης που δέχονται να καταλήγουν "δυσλειτουργικοί". Από την άποψη αυτή, ο τρόπος κινηματογραφικής προσέγγισης της σεξουαλικής πράξης, έχει μια ιδιαίτερη σημασία. Από τη μια έχουμε το γνωστό παράδειγμα της ταινίας *Βασικό Ένστικτο* όπου η ερωτική της ένταση κορυφώνεται σε μια σκηνή όπου υποτίθεται πως παρακολουθούμε το "γαμήσι του αιώνα", όπως επιγράφεται ο Μάικλ Ντάγκλας με οίστρο σεξουαλικού πρωταθλητή. Από την άλλη έχουμε το εξαιρετικό παράδειγμα της ταινίας *Intimacy*, όπου οι σωματικές ατέλειες των εραστών και οι αδεξιότητες στις περιπτώσεις των σεξουαλικών συναντήσεών τους τις κάνουν να φαίνονται όχι πιο "ρεαλιστικές" (με την πορνογραφική έννοια) αλλά πιο αληθινές, δηλαδή πιο ανθρώπινες. Αυτό το είδος της εισαγωγής, που θέτει ένα ζήτημα προβληματισμού γύρω από τη σεξουαλικότητα και την αναπαράστασή της ως αλήθεια και ψέμα, δίνει το στίγμα αυτού του αφιερώματος που πραγματοποιείται για δεύτερη συνεχή χρονιά σε συνεργασία με το Κέντρο Σεξουαλικής και Αναπαραγωγικής Υγείας του Α.Π.Θ. Γιατί το σινεμά δεν αποτελεί μόνο ένα μέσο έκφρασης της σεξουαλικότητας ή και των προβλημάτων της αλλά και μέρος του προβλήματος στην εποχή μας.

Π Ρ Ο Γ Ρ Α Μ Μ Α Π Ρ Ο Β Ο Λ Ω Ν

Παρασκευή 24 Μαΐου

21:00 *Boys don't cry*, Κίμπερλι Πιρς, 114'

23:00 *Lolita* (Λολίτα), Στάνλεϊ Κιούμπρικ, 124'

Σάββατο 25 Μαΐου

21:00 *Belle du jour* (Η ωραία της ημέρας), Λουίς Μπουνιουέλ, 100'

23:00 *Intimacy* (Σαρκική εξάρτηση), Πατρίς Σερό, 120'

Κυριακή 26 Μαΐου

21:00 *Romance*, Κατρίν Μπρεϊγιά, 95'

23:00 *Crash*, Ντέιβιντ Κρόνενμπεργκ, 103'

Δευτέρα 27 Μαΐου

21:00 *Μη μου άπτου*, Δημήτρης Γιατζουτζάκης, 96'

23:00 *Boys don't cry*, Κίμπερλι Πιρς, 114'

Τρίτη 28 Μαΐου

21:00 *Belle du jour* (Η ωραία της ημέρας), Λουίς Μπουνιουέλ, 100'

23:00 ΣΥΖΗΤΗΣΗ

Τετάρτη 29 Μαΐου

21:00 *Intimacy* (Σαρκική εξάρτηση), Πατρίς Σερό, 120'

23:00 *Romance*, Κατρίν Μπρεϊγιά, 95'

Πέμπτη 30 Μαΐου

21:00 *Crash*, Ντέιβιντ Κρόνενμπεργκ, 103'

23:00 *Μη μου άπτου*, Δημήτρης Γιατζουτζάκης, 96'

Ο Ι Τ Α Ι Ν Ι Ε Σ

Boys don't cry

Σκηνοθεσία: Κίμπερλι Πιρς. Σενάριο: Κίμπερλι Πιρς, Άνν Μπίνεβ. Φωτογραφία: Τζιμ Ντενό. Μουσική: Νέθαν Λάρσεν. Παιζουν: Χίλαρι Σουόνκ, Κλοέ Σεβινί, Πίτερ Σάργκααρντ, Αλίσια Γκόρανσον. Διάρκεια: 114'

Τα αγόρια δεν κλαίνε. Τα κορίτσια όμως ερωτεύονται εκείνα τα αγόρια που εκφράζονται με μια θηλυκή τρυφερότητα. Ο έρωτας είναι τυφλός. Ο Μπράντον Τίνα στην ταινία είναι ένα εικοσάχρονο αγόρι που αναζητεί την ευτυχία του έρωτα και την βρίσκει στο πρόσωπο ενός κοριτσιού που ανήκει σε μια εργατική φτωχή οικογένεια ενός χωριού της Νεμπράσκα το 1993. Η ταινία βασίζεται σε μια αληθινή ιστορία. Η σκηνοθεσία είναι της πρωτοεμφανιζόμενης Κίμπερλι Πιρς και το μεγάλο της ατού είναι η παράσταση που δίνει η πρωταγωνίστρια της ταινίας Χίλαρι Σουόνκ. Γιατί ο Μπράντον Τίνα είναι στην πραγματικότητα κορίτσι που το όνομά του είναι Τίνα Μπράντον και η αποκάλυψη αυτή θα φέρει τα πάνω κάτω και θα προκαλέσει βίαιες αντιδράσεις που θα αγγίξουν τα όρια της κτηνωδίας. Ένα κοινωνικό δράμα με θέμα έναν παράξενο έρωτα που ούτε ο θάνατος δεν μπορεί να τον συνθλίψει. Άλλη μια ταινία βασισμένη σε μια αληθινή ιστορία που αν δεν είχε κινηματογραφηθεί θα παρέμενε μια υπόθεση κλειστή, αρχειοθετημένη στα αζήτητα.

Boys don't cry

Λολίτα / Lolita

Σκηνοθεσία: Στάνλεϊ Κιούμπρικ. Σενάριο: Βλαντιμίρ Ναμπόκωφ. Φωτογραφία: Όσβαλντ Μόρρις. Μουσική: Νέλσον Ριντλ. Πρωταγωνιστούν: Τζέιμς Μέισον, Σέλλεϊ Γουίντερς, Σον Λάιον, Πίτερ Σέλλερς. Διάρκεια: 124'

"Πώς μπόρεσαν να γυρίσουν το *Λολίτα* σε ταινία;" αναρωτιόνταν οι αφίσες της διαφημιστικής καμπάνιας για την ταινία του Κιούμπρικ. Κι όμως τα κατάφεραν, θα ήταν η απάντηση, όχι όμως χωρίς ουσιαστικές αλλαγές. Έτσι, η ηλικία του νυμφιδίου μεγαλώνει ώστε να απευθύνεται σ' ένα μεγαλύτερο κοινό, μετατρέποντας το "διεστραμμένο πάθος" του Χούμπερτ σε κάτι λιγότερο σοκαριστικό, ενώ παράλληλα αποδυναμώνεται η σημασία της Αμερικής σαν κοινωνίας-μυθολογικό τοπίο (η ταινία γυρίστηκε στη Μ. Βρετανία). Παρ' όλα αυτά, η ιστορία παραμένει βασικά η ίδια: Ο Χούμπερτ Χούμπερτ, ένας μεσήλικας καθηγητής Γαλλικής Λογοτεχνίας, νοικιάζει ένα δωμάτιο για το καλοκαίρι στο σπίτι μιας χήρας. Εκεί, γνωρίζει τη δεκαετράχρονη κόρη της χήρας τη Λολίτα, την οποία ερωτεύεται με πάθος. Ο Χούμπερτ παντρεύεται την μητέρα για να βρίσκεται κοντά στην κόρη. Η χήρα σκοτώνεται σ' ένα περίεργο δυστύχημα και ο Χούμπερτ παίρνει τη Λολίτα και ξεκινάει για ένα μεγάλο ταξίδι με το αυτοκίνητο. Βαθύτατα σκεπτικιστής, και όχι ρο-

μαντικός, ο Κιούμπρικ προσπάθησε να φέρει στο φως το απαγορευμένο πάθος του ήρωα του Ναμπόκωφ για να ανακαλύψει έκπληκτος την ειρωνική του διάσταση. Ανικνεύοντας το στοιχείο εκείνο που κάνει την Λολίτα μια σύγχρονη ερωτική ιστορία με τα τραγικά αδιέξοδα των εραστών, την επίδραση της σχέσης τους στην κοινωνία ή στις οικογένειές τους, τον τελικό εξοστρακισμό τους, ο Κιούμπρικ επέλεξε μια ήπια προσέγγιση που αποδυνάμωσε τη σεξουαλική διάσταση της ιστορίας. Έτσι βιώνουμε την ιστορία δίχως το πάθος της, την αγωνία δίχως το χτυποκάρδι, τη διαστροφή δίχως την ομορφιά, κι αυτό δημιουργεί μια έντονη αίσθηση αποστασιοποίησης. Με τη *Λολίτα* ο Κιούμπρικ καταδύεται για πρώτη φορά στα σκοτεινά νερά του ερωτικού πάθους ψηλαφώντας διστακτικά αυτόν τον τρομακτικό κόσμο. Η δεύτερη προσπάθεια έγινε 37 χρόνια αργότερα, με τα *Μάτια ερμητικά κλειστά* (*Eyes Wide Shut*).

Η Ωραία της Ημέρας

Belle du Jour

Γαλλία, 1967, 100'

Σκηνοθεσία: Λουίς Μπουνιουέλ. **Σενάριο:** Λουίς Μπουνιουέλ, Ζαν - Κλωντ Καριέρ. **Φωτογραφία:** Σασά Βιερνί. **Ηθοποιοί:** Κατρίν Ντενέβ, Ζαν Σορέλ, Μισέλ Πικολί, Ζενεβιέβ Παζ, Πιέρ Κλεμεντί. **Διάρκεια:** 100'

Η μεγαλοαστή σύζυγος (Κατρίν Ντενέβ) ενός πλούσιου χειρουργού (Ζαν Σορέλ) ψάχνει απεγνωσμένα το πάθος. Όχι στον συζυγικό "ξενώνα" αλλά πίσω από τις σφραγισμένες πόρτες ενός μπορντέλου. Πόρνη την μέρα, σύζυγος την νύχτα. Δύο άνθρωποι σε ένα σώμα. Συμβαίνει και στις καλύτερες οικογένειες. Ποτέ όμως στους κόλπους της γαλλικής μπουρζουαζίας. Ο Μπουνιουέλ τολμά τη βλασφημία. Δηλώνει ασεβής. Και πυροβολεί. Ό,τι λατρεύει να μισεί περισσότερο. Την τρύπια ηθική της αστικής τάξης. Την υποκρισία του καθολικισμού. Με αυστηρότητα, διανοητική ευφορία και υπαινικτικό ανθρωπισμό. Ο Μπουνιουέλ ειρωνεύεται τα ταμπού της μοντέρνας κοινωνίας. Στα παγωμένα σεντόνια του μπορντέλου, ο σαδομαζοχισμός είναι μέσα στο παιχνίδι της αποπλάνησης. Στη συζυγική κούνια είναι αποστροφή. Μια άμαξα βολτάρει στην γαλλική εξοχή. Έτσι ανοίγει η ταινία. Κι εκεί που νομίζεις ότι βλέπεις ρομάντζο εποχής, η Σεβερίν πέφτει θύμα ομαδικού βιασμού με εντολή του συζύγου της. Φαντασίωση ή πραγματικότητα; Οι διαφορές μεταξύ των δύο είναι δυσδιάκριτες. Ο Μπουνιουέλ κλείνει τον πρώτο κύκλο. Η Σεβερίν θα επιστρέψει, ναι. Αλλά σε έναν άνδρα παράλυτο, από τη σφαίρα ενός ζηλιάρη πελάτη της "πόρνης" συζύγου. Ποια είναι η διαστροφή; Το ότι η Σεβερίν το απολαμβάνει. Και η Κατρίν Ντενέβ απογειώνεται υποκριτικά. Ψυχρή και στερημένη στην αρχή, γίνεται διεστραμμένη σεξουαλικά μετά την απελευθέρωση της. Ένα νφαιστίο αποκαλύπτεται κάτω από το παγόβουνο. Ερμηνεία φετίχ. Το σενάριο της ταινίας βασίζεται στο κλασικό μυθιστόρημα από το 1928 του Τζόσεφ Κέσελ. Φυσικά και ο Μπουνιουέλ το ξηλώνει για να το ξαναράψει στα δικά του μέτρα. Η ταινία κέρδισε το βραβείο καλύτερης ταινίας στο Φεστιβάλ της Βενετίας το 1967. Στην Αμερική βγήκε στις αίθουσες μόλις το 1995, και αυτό χάρις τις προσπάθειες του Μάρτιν Σκορσέζε, οπαδό του μεγάλου Ισπανού σκηνοθέτη και ειδικότερα αυτού του σπουδαίου ψυχοδράματος.

Σαρκική εξάρτηση

Intimacy

Σκηνοθεσία: Πατρίς Σερό. **Σενάριο:** Πατρίς Σερό, Αν-Λουίζ Τριβιτίπς. **Φωτογραφία:** Ερίκ Γκοπέ. **Ηθοποιοί:** Μαρκ Ρέιλανς, Κέρι Φοξ, Τίμοθι Σπολ, Μάριαν Φέιθφουλ, Αλαστερ Γκάλμπερϋθ, Λένι Τζέιμς. **Διάρκεια:** 120'

Ένας άνδρας υποδέχεται μια γυναίκα στο ακατάστατο διαμέρισμά του. Είναι Τετάρτη και το ταξί της την περιμένει απέξω. Οι κουβέντες τους λιγοστές και αμήχανες. Τα βλέμματα εντείνουν τη σιωπή. Τα δύο σώματα καταλήγουν γυμνά και ξαπλωμένα στο βρώμικο πάτωμα, δίπλα από το τραπέζι. Το σεξ μεταξύ τους είναι άγριο και ζωώδες δίχως ήχος τρυφερότητας, όπως ακριβώς και η συνάντησή τους.

Την ίδια μέρα και ώρα, μία εβδομάδα μετά, η γυναίκα είναι πάλι στην πόρτα του. Χωρίς χρονοτριβές βγάζουν τα ρούχα τους. Μια υποψία ύπνου στην αγκαλιά του. Αμέσως όμως συνέρχεται κι εξαφανίζεται μέσα στη νύχτα. Εκείνος δεν ξέρει ούτε που μένει, ούτε από πού είναι.

Πλέον δεν μπαίνει καν μέσα στο σπίτι του. Τον βρίσκει στο υπόγειο όπου, ελλείψει χρημάτων, μερικές κουβέρτες επάνω στο χαλί αντικαθιστούν το κρεβάτι.

Ένα δωμάτιο όπου τα πάντα επιτρέπονται.

Η σχέση τους γεννήθηκε για να είναι αποκλειστικά

Lolita

Belle du jour

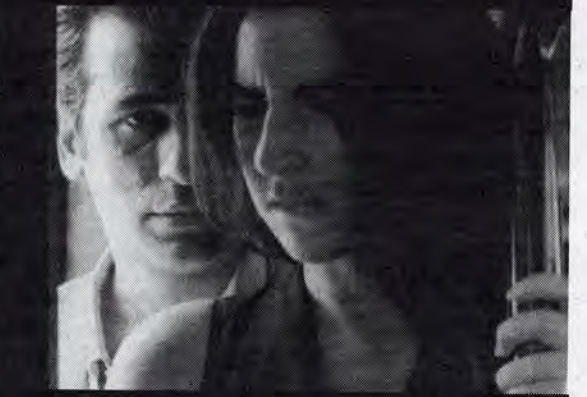
Intimacy

Romance

Crash

Mn μου άπτου

σαρκική. Σεξ χωρίς οικειότητα. Δεσμός δίχως δεσμευση. Μέχρι που εκείνος αισθάνεται την ανάγκη να αναζητήσει την ταυτότητα της άγνωστης ερωμένης του...

Ο Πατρίς Σερό, σκηνοθέτης της *Βασίλισσας Μαργκό*, συνδυάζει το ορόσημο μυθιστόρημα και ένα διήγημα (*Nightlife*) του συγγραφέα και σεναριογράφου Χανίφ Κιουρέσι (*Ωραίο μου Πλυντήριο*), φτιάχνοντας μια ταινία-εξερεύνηση των σύγχρονων ερωτικών σχέσεων. Ένα φιλμ που παρά τις αντιδράσεις που προκάλεσε λόγω των προκλητικών ερωτικών σκηνών, απέσπασε τη Χρυσή Άρκτο στο φεστιβάλ του Βερολίνου και το Βραβείο Ερμηνείας για την εξαιρετική ερμηνεία της Κέρι Φοξ.

Romance

Σκηνοθεσία-Σενάριο: Κατρίν Μπεϊγιά. **Φωτογραφία:** Γιώργος Αρβανίτης. **Μουσική:** D.J. Valentin, Raphaël Tidas. **Ηθοποιοί:** Καρολίν Ντουσέ, Σαγκαμόρ Στεβενίν, Φρανσουά Μπερλεάν, Ρόκο Σιφρέντι. **Διάρκεια:** 95'

Είναι άραγε αλήθεια ότι οι προσωπικές σχέσεις βασίζονται αποκλειστικά σε σκληρές διαπραγματεύσεις για το ποιος θα έχει το πάνω χέρι, κι ότι δεν τρέφονται παρά μόνο από συγκρουόμενες παρορμήσεις, του σαδομαζοχισμού μη εξαιρουμένου; Η Μαρί θα προσπαθήσει να βρει τις απαντήσεις, θέτοντας στον εαυτό της τα ερωτήματα με τρόπο ευθύ, μπροστά σε όλους αυτούς τους άντρες που μοιάζουν να δίνουν στην ευθύτητα προέχουσα θέση μεταξύ των πλεονεκτημάτων του ανδρικού γένους. Ο εγωκεντρικός Πολ δεν προτίθεται να την ικανοποιήσει όπως εκείνη επιθυμεί. Άλλωστε, η σεξουαλική του ταυτότητα δεν έχει σαφώς καθοριστεί, ούτε και δίνει στη Μαρί καμιά πραγματική ένδειξη τρυφερότητας. Η Μαρί, λοιπόν, θα ξεκινήσει μια προσωπική οδύσσεια, όπου το σεξ με τους άντρες θα είναι η υπ' αριθμόν ένα προτεραιότητά της, σε μια προσπάθεια να βιώσει τη σαρκική ηδονή και να βρει έτσι τον ορισμό της.

Crash

Παραγωγή, σκηνοθεσία, σενάριο: Ντέιβιντ Κρόνενμπεργκ, βασισμένο στο ορόσημο μυθιστόρημα του Τζέιμς Γκ. Μπάλλαρντ. **Παίζουν:** Τζέιμς Σπέντερ, Χόλι Χάντερ, Ελίας Κοτέας, Ντέμπορα Άνγκερ, Ρόζαν Άρκετ. **Διάρκεια:** 103'

Crash: σύγκρουση, πάταγος, συντριβή. Δυστύχημα. Διείσδυση, εμβολιασμός, σεξουαλική πράξη. Διέγερση. Απόλυτη υπέρβαση των ορίων κάθε γνωστής φαντασίωσης. Διαστροφή. Σε μια ταινία απίστευτη, ωμά ρεαλιστική, και μ' έναν παράξενο τρόπο: προφητική, γοπητική, απελευθερωτική. Επικίνδυνη δηλαδή. Σαν ένα είδος crash-test για τα όρια αντοχής του θεατή. Μια ταινία που αφηγείται την ιστορία των πιο φανατικών ηδονιστών των θανατηφόρων τροχαίων δυστυχημάτων. Εκεί όπου το υπερανεπτυγμένο τεχνολογικά ανθρώπινο είδος ξαναβιώνει την πιο βαθιά ουσία της πρωτόγονης φύσης του: την πιο ακραία αυτοκαταστροφική του τάση που του προσφέρει την υπέρτατη ηδονή. Σαν την πιο τρελή του και ανομολόγητη φαντασίωση, που γίνεται πραγματικότητα κινηματογραφική. Μια πραγματικότητα εκστατική, τρομακτική, οργασμική. Όπου "καθίσταται σαφές ότι η αυτοκινητική σύγκρουση γίνεται αντιληπτή ως μία μάλλον γόνιμη, παρά καταστροφική εμπειρία, μια απελευθέρωση της σεξουαλικής και μηχανικής λιβιδούς, η οποία διαμεσολαβεί τη σεξουαλικότητα αυτών που έχουν πεθάνει, με μια ερωτική σφοδρότητα που δεν θα ήταν εφικτή με άλλη μορφή" λέει ο Τζέιμς Γκ. Μπάλλαρντ.

Mn μου άπτου

Σκηνοθεσία-Σενάριο: Δημήτρης Γιατζουζάκης. **Φωτογραφία:** Γιάννης Δασκαλοθανάσης. **Μουσική:** Νίκος Μαμαγκάκης. **Ηθοποιοί:** Γιώργος Νινιός, Ελένη Γκασούκα, Ράνια Σχίζα, Πασχάλης Τσαρούχας, Κώστας Σφήκας, Μαρία Κυριάκη, Ταυγέτη, Κώστας Καφάσης. **Διάρκεια:** 96'

Η ταινία του Γιατζουζάκη δίνει στον ερωτικό πόθο ένα... όχημα, που δεν είναι άλλο απ' τα λεωφορεία και τα τρόλεϊ της Αθήνας, χώρο δράσης τού Βούλη, αδιόρθωτου εφασία, ο οποίος έχει αναγάγει το πάθος του σε τέχνη και φιλοσοφία. Ο Βούλης έχει εγκαταλείψει σύζυγο και παιδί, για να αφοσιωθεί ολοκληρωτικά στο καθημερινό κυνήγι του άλλου φύλου στις αστικές συγκοινωνίες, πιστεύοντας ότι ασκεί μια ευεργετική ασχολία, μια και, κατά τη γνώμη του, κάθε γυναίκα περιμένει το χέρι που θα τη χαϊδεύει· ως τη στιγμή που και σιωπηλή, μυστηριώδης γυναίκα, η οποία τον παρακολουθεί από καιρό, του το ανταποδίδει με το ίδιο νόμισμα. Ο Βούλης από θύτης γίνεται «θύμα», και ξαφνικά χάνει το ενδιαφέρον του για τις υπόλοιπες γυναίκες που κυκλοφορούν καθημερινά με τις αστικές συγκοινωνίες· πολύ απλά, γιατί ερωτεύεται.

Βαθύς μπλε κόσμος Dark Blue World

Σκηνοθεσία: Γιαν Σβέρακ. Σενάριο: Ζντένεκ Σβέρακ. Φωτογραφία: Βλαντιμίρ Σμούτνι. Μουσική: Όντρεϊ Σουκούπ. Καστ: Όντρεϊ Βετσάι, Κριστόφ Χάντεκ, Τάρα Φιτζέραλντ, Τσαρλς Ντανς, Όλντρις Κάιζερ. Διάρκεια: 119'

Πέντε χρόνια μετά την πρωτοφανή παγκόσμια επιτυχία του τρυφερού *Κόλμπα* και το ξενόγλωσσο όσκαρ, ο Γιαν Σβέρακ επιστρέφει στο σινεμά με ένα ερωτικό τρίγωνο, στη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου αλλά και με ένα φόρο τιμής στους Τσέχους αεροπόρους που αγωνίστηκαν ενάντια στο ναζισμό. Βρισκόμαστε στο ψυχροπολεμικό 1950. Ο στωικός Φράντα, ήρωας πολέμου που υπηρέτησε στο πλευρό της βρετανικής αεροπορίας έχει επιστρέψει στην κομμουνιστική Πια Τσεχοσλοβακία και βρίσκεται φυλακισμένος σε στρατόπεδο εργασίας. Το καθεστώς θεωρεί πως η επαφή του με

την αγγλική δημοκρατία και ελευθερία τον έχει μόλυνει και τον χαρακτηρίζει εχθρό του λαού. Πίσω στο 1939, ο Φράντα θυμάται το πώς δραπέτευσε από την κατεχόμενη από τους Γερμανούς χώρα του για να καταταγεί στη RAF, τη σχέση του με τον δεκαοκτάχρονο τότε Κάρελ, τον μαθητευόμενο πιλότο που πήρε υπό την προστασία του, και τον αμοιβαίο τους έρωτα για την Σούζαν, την πανέμορφη Αγγλίδα που μπήκε ανάμεσα τους, καταστρέφοντας μια δυνατή φιλία. Αν και η ιστορία θυμίζει έντονα το *Pearl Harbor*, οι παραλληλισμοί σταματούν εδώ. Το φτηνό κολλινουτιανό μελόδραμα εξαφανίζεται μηροστά σε μια ταινία που κουβαλάει όλη την τσέχικη ειρωνεία για τους σκληρούς παραλογισμούς της ζωής, τη σοφιστική μεγαλοχολία των ηρώων της, την ποιητική γραφή και το γλυκόπικρο χιούμορ του σκηνοθέτη της. Έχοντας άλλη μια φορά στα χέρια του ένα σενάριο του πατέρα του, ηθοποιού και συγγραφέα Ζντένεκ Σβέρακ, ο Γιαν Σβέρακ μιλάει για τη φιλία, τον έρωτα, τη δύναμη της σεξουαλικής έλξης, την προδοσία, ξεχειλίζοντας ανθρωπισμό και συγκίνηση. Τα παιδιά, μία από τις εμμονές του, δίνουν το

παρόν και στο *Dark Blue World*, ο τίτλος του οποίου αναφέρεται σε ένα θυπητερό σκοπό που τραγουδάνε οι στρατιώτες. Οι διάλογοι είναι σχεδόν μοιρασμένοι ανάμεσα στα αγγλικά και τα τσέχικα. Το έξυπνο μοντάζ που διασταυρώνει τις αερομαχίες με την ερωτική ιστορία και εισάγει σκηνές από το κλασικό φιλμ του '69, *Battle of Britain*, οι ευρηματικές γωνίες της κάμερας, τα συνεχή φλασμπάκ, η εκπληκτική φωτογράφιση του ουρανού και της αγγλικής εξοχής δημιουργούν ένα εντυπωσιακό οπτικό στυλ εφάμιλλο μεγάλων επικών ταινιών. Το πραγματικά μεγάλο όμως επίτευγμα του Σβέρακ είναι η παραγωγή της ταινίας που χρειάστηκε 4 χρόνια για να ολοκληρωθεί. Πρόκειται για το πιο ακριβό φιλμ στην ιστορία του τσέχικου σινεμά, με γυρίσματα στο Κέιπ Τάουν, διεθνές καστ και δύσκολες σκηνές αερομαχιών για τις οποίες χρησιμοποιήθηκαν αληθινά Spitfire, blue screen και computer graphics, καθώς και πραγματικοί βρετανοί πιλότοι.

Τζένη Παυλίδου

Η αίθουσα των αξιωματικών La chambre des officiers

Σκηνοθεσία: Φρανσουά Ντιπείρόν. Σενάριο: Φρανσουά Ντιπείρόν βασισμένο στο μυθιστόρημα *Les Chambres des officiers* του Μαρκ Νταγκέν. Φωτογραφία: Τετσόου Ναγκάτα. Μουσική: Άρβο Παρτ. Ηθοποιοί: Σαμπίνε Αζίμα, Έρικ Καραβάκα, Αντρέ Ντισολιέ, Ντένις Πονταλίντες, Ιζαμπέλ Ρενό, Τζεραλντίν Παίλις. Διάρκεια: 134'

Μαλλία, 1914. Ο Α' Παγκόσμιος Πόλεμος, ο αιματηρότερος στην ιστορία του 20ου Αιώνα, έχει αρχίσει. Ένας αξιωματικός, ο Αντριέν, αναχωρεί για το μέτωπο. Μια συνάντηση στο τρένο με την γοητευτική Κλεμένς θα είναι η τελευταία του εμπειρία από τη ειρηνική ζωή. Όμως ο πόλεμος δεν θα διαρκέσει πολύ για τον ήρωα: θα τραυματιστεί και θα μεταφερθεί στα μετόπισθεν για ανάρρωση. Στο νοσοκομείο -στην αίθουσα των αξιωματικών- χωρίς να έχει πλήρη εικόνα των τραυμάτων του, ο ήρωας θα δώσει τη δική του μάχη. Συμπαραστάτες στον αγώνα

FM

ακούς την πόλη σου!

TV

βλέπεις την πόλη σου!

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ ΘΕΑΜΑΤΟΣ & ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

ΑΓΓΕΛΑΚΗ 16, 546 21 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΤΗΛ. 0310 286 202, FAX 0310 286 569 - ΝΙΚ. ΓΕΡΜΑΝΟΥ 1, 546 21 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΤΗΛ. 0310 265 828, FAX 0310 267 532

του η νοσοκόμα του, ο χειρουργός και οι συνάδελφοί του, συγγάμοι και αυτοί στον θάλαμο των αξιωματικών. Μαζί του και η γλυκιά ανάμνηση της συνάντησής του την σαγηνευτική Κλεμένης. Αδιαφορώντας για τα πεδία των μαχών, ο Φρανσουά Ντιπείρόν εστιάζει στην αγωνία και στον αγώνα του κεντρικού χαρακτήρα. Με κατεστραμμένο σχεδόν ολοκληρωτικά του πρόσωπό του και έγκλιετος στον θάλαμο των ασθενών, ο νεαρός αξιωματικός βιώνει την δική του προσωπική κόλαση: Αναζητά το νήμα που θα τον συνδέσει με τον έξω κόσμο, διεκδικεί την επιστροφή του στην καθημερινότητα (του πολέμου;). Αποφεύγοντας επί 35 λεπτά να μας δείξει το σηματοδομένο πρόσωπο του ήρωα, ο σκηνοθέτης δεν εκφράζει μόνο λεπτότητα και ευαισθησία. Υποδεικνύει παράλληλα και το κέντρο βάρους της ταινίας: Μακριά από τον εύκολο εντυπωσιασμό και το ρηχό συναισθηματισμό προτείνει τον αγώνα ενός νέου ανθρώπου, καθώς προσπαθεί να συμφιλιωθεί με την πραγματικότητα. Ο ηρωισμός του είναι ο ηρωισμός ενός απλού ανθρώπου και η διάχυτη μελαγχολία του κρύβει την α-

γωνία και την ελπίδα του. Εδώ ο πόλεμος δεν συμβαίνει στα πεδία των μαχών αλλά στους περικλειστούς χώρους των νοσοκομείων: εδώ ο εχθρός είναι το τραύμα. Η ταινία συμμετείχε στο διαγωνιστικό του Φεστιβάλ Καννών, 2001. Στον Τεσσαίο Ναγκάτα απονεμήθηκε το βραβείο Cesar για την εξαιρετική φωτογραφία της ταινίας.

Δημήτρης Μπάμπας

Θέλω και τη μαμά σου Y tu mama también

Σκηνοθεσία: Αλφόνσο Γκουαρόν. **Σενάριο:** Κάρλος και Αλφόνσο Γκουαρόν. **Φωτογραφία:** Εμανουέλ Λουμπέσκι. **Ηθοποιοί:** Μαριμπέλ Βερντά, Γκαέλ Γκαρσία Μπερνάλ, Ντιέγκο Λούνα. **Διάρκεια:** 101'

Θέλω και τη μαμά σου, θέλω και τη ξαδέλφη σου, θελώ και τη γυναίκα του ξαδέλφου σου,

θέλω και το κορίτσι σου, θέλω ακόμα κι εσένα —τον καλύτερό μου φίλο. Ο Χούλιο και ο Τενότς, δύο έφηβοι Μεξικάνοι, αν και προερχόμενοι από διαφορετικές οικογενειακές και κοινωνικές καταστάσεις, είναι κολλητοί καθώς αυτό που τους ενώνει είναι οι σχεδόν ανεξέλεγκτες σεξουαλικές τους ορμές. Έχοντας αποχαιρετήσει τα κορίτσια τους, που έφυγαν για μια εκδρομή στην Ευρώπη, ζουν την τελευταία ανέμελη περίοδο διακοπών της ζωής τους φλερτάροντας, καπνίζοντας χόρτα, κολυμπώντας σε μια πισίνα —όπου και συναντιούνται— χαζολογώντας και αναρωτώμενοι συνεχώς αν τα κορίτσια τους θα τους απατήσουν στην εκδρομή τους. Σε μια κυβερνητική γιορτή θα γνωρίσουν την Λουίσα, την 28χρονη σύζυγο του ξαδέλφου του Τενότς, και θα «της την πέσουν» προτείνοντάς της να ταξιδέψουν μαζί σε μια παραδείσια παραλία που ονομάζεται Στομα του Ουρανού, έτσι για πλάκα, αφού τέτοιος τόπος δεν υπάρχει. Λίγες μέρες αργότερα η Λουίσα τους τηλεφωνεί και τους προτείνει να πάνε εκεί, εγκαταλείποντας τον σύζυγό της, για λόγους που θα παραμείνουν αδι-

ευκρίνιστοι ή και παρεξηγήσιμοι μέχρι τη συνταρακτική αποκάλυψη στο φινάλε του έργου. Στο δρόμο η Λουίσα θα κάνει έρωτα πρώτα με τον ένα και μετά με τον άλλο, προκαλώντας έτσι έντονα αισθήματα αντιζηλίας μεταξύ τους που θα τους οδηγήσουν σε ξεσπάσματα αποκαλύψεων. Το ταξίδι αυτό, που θα καταλήξει τυχαία σ' ένα τόπο ειδικό, θα αποτελέσει πράγματι μια εμπειρία μύησης στα μυστικά του έρωτα αλλά ταυτόχρονα και το τίμημα αυτής της μύησης, που είναι η οδυνηρή ενηλικίωση που θα φέρει το τέλος της αθωότητας και το τέλος μιας φιλίας. Πρόκειται για μια ταινία πρότυπο όσον αφορά στη σεξουαλικότητα της εφηβείας των αγοριών, που κέρδισε το βραβείο σεναρίου στη Μόστρα της Βενετίας και οι δύο νεαροί πρωταγωνιστές της το βραβείο Μαρτσέλιο Μastroianni για νέους ηθοποιούς. Μια ταινία που θα έπρεπε οπωσδήποτε να δουν όλοι τα κορίτσια, οι ξαδέλφες, οι αδελφές, οι θείες και οι μαμάδες —για τα αγόρια δεν το συζητώ, ειδικά για εκείνα που τις θέλουν όλεις.

Σωτήρης Ζήκος

θέλω και τη μαμά σου

το πρόσωπο του μήνα Επιμέλεια: Χρήστος Καλλιτάς

Maribel Verdú Η Μούσα του Βινσέντε Αράντα

Η χαρισματική ισπανίδα ηθοποιός, γεννημένη τον Οκτώβριο του 1970 στη Μαδρίτη, έγινε γνωστή έξω από τη χώρα της στο ρόλο της χωριατοπούλας στο *Amantes* του Βινσέντε Αράντα το '98, για τον οποίο βραβεύτηκε από το Φεστιβάλ Καννών. Σε νεαρή ηλικία, αφού εργάστηκε και σαν μοντέλο, πρωτοεμφανίστηκε στον κινηματογράφο στα 13 της χρόνια σε ταινία πάλη του Βινσέντε Αράντα το *El crimen del Capitán Sánchez (Το έγκλημα του λοχαγού Σάντσεζ)*. Εγκατέλειψε το σχολείο στα 15 της για ν' ασχοληθεί συστηματικά με την ηθοποιΐα. Έχει εμφανιστεί σε περισσότερες από 30 ταινίες γνωστών ισπανών σκηνοθετών. Συμμετείχε στο *Belle Époque* του Φερνάντο Τρουέμπα, δίπλα στην Πενέλοπε Κρουζ, το οποίο κέρδισε το όσκαρ ξενόγλωσσας ταινίας το '94. Ήδη από το '86 εργάζεται στο θέατρο, ενώ συμμετέχει επιλεκτικά σε ταινίες της ισπανικής τηλεόρασης.

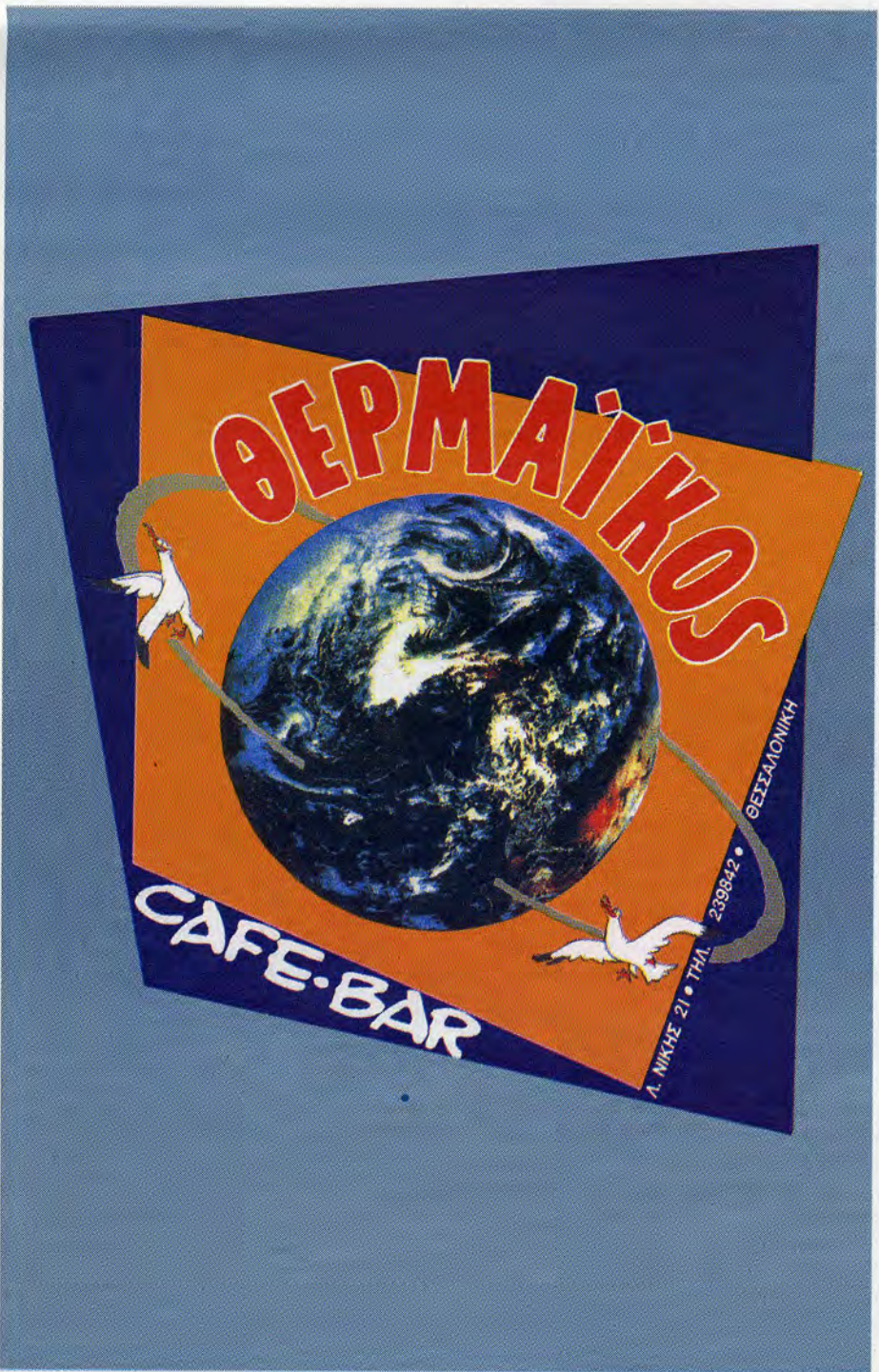

Το *Θέλω και τη Μαμά σου* ήταν η πρώτη δουλειά της στον κινηματογράφο εκτός ισπανίας. Η αυθεντική αυτή ερωτική ταινία έχει γνωρίσει πρωτοφανή επιτυχία στην Ευρώπη και τις ΗΠΑ ικανοποιώντας τόσο τους θεατές, όσο και μεγάλο αριθμό κριτικών. Είναι η πρώτη ισπανόφωνη ταινία του μεξικανού σκηνοθέτη Αλφόνσο Γκουαρόν. Στην προηγούμενη του δουλειά, τη μεταφορά του έργου του Ντίκενς *Μεγάλες Προσδοκίες* δουλεύοντας με διασημότητες του Χόλιγουντ, όπως ο Ρόμπερτ ντε Νίρο, η Ούμα Θέρμαν και ο Ήθαν Χωκ, ο Γκουαρόν απέτυχε να αρθρώσει μια προσωπική γλώσσα και το αποτέλεσμα ήταν χλιαρό μέχρι και αδιάφορο. Ωστόσο, στο *Θέλω και τη Μαμά σου* φανερώνει το ταλέντο του και φτιάχνει μια ταινία δρόμου όπου συνδυάζει την εφηβική ανεμελιά με τον πολιτικό προβληματισμό από τη μια και από την άλλη την απειληθεωρητική αυθορμησία μιας πιο ώριμης όμορφης γυναίκας που όμως γνωρίζει ότι είναι καταδικασμένη σε θάνατο. Έτσι, ο σκηνοθέτης, μεταξύ άλλων, υπογραμμίζει την ανάγκη του να ενδιόμαστε στην επιθυμία μας για μια ζωή ελεύθερη από τα συμβατικά δεσμά, αυτά που συχνά από συνήθεια και μόνο αφήνουμε να μας περιορίζουν. Η Μαριμπέλ Βερντού στο ρόλο της Λουίζας κάνει «ένα ταξίδι προς την ελευθερία» κι ενσπλώνει την άνθιση ενός κινηματογραφικού θαύματος. Αυτό που την κέντρισε στο σενάριο της ταινίας ήταν ο τρόπος με τον οποίο ο Γκουαρόν κατάφερε να συνδυάσει το χιούμορ με τον ρεαλισμό. «*Η Λουίζα είναι ένας χαρακτήρας που σφύζει από ζωή, ίσως επειδή στην ουσία δεν είχε ποτέ τη δική της ζωή. Είναι μια ισπανίδα γυναίκα η οποία φτάνει στο Μεξικό με τον Μεξικάνο φίλο της και ανακαλύπτει πως πρέπει να ζήσει τη ζωή που ποτέ της δεν κατάφερε μέχρι τότε να βιώσει. Είναι ένας χαρακτήρας ο οποίος προέρχεται από ένα τραγικό παρελθόν. Ήταν ένα ορφανό. Υπήρχε πάντοτε μια θύελλα η οποία περιτριγύριζε τη ζωή της κι αυτό είναι που την κάνει να σφύζει από ζωντάνια.*»

«Η Λουίζα είναι ένας χαρακτήρας που σφύζει από ζωή, ίσως επειδή στην ουσία δεν είχε ποτέ τη δική της ζωή.»

Για την αποδοχή του ρόλου η Μαριμπέλ Βερντού σημειώνει, «*αγάπησα το σενάριο επειδή ήταν δύσκολο. Είναι κάτι διαφορετικό. Είναι πολύ σκληρό και διαπραγματεύεται ορισμένες φρικτές πραγματικότητες αλλά όλα αυτά από μια πολύ διασκεδαστική ματιά. Ο κόσμος θα γελάσει πολύ και το κοινό θα αναρωτηθεί "τί είναι αυτό που είδα μόλις τώρα;" και συμπληρώνει: "Ο χαρακτήρας τον οποίο παίζω είναι καταπιεστικός. Η Λουίζα είχε μια πολύ σκληρή ζωή. Ξαφνικά, μια μέρα δέχεται μια σειρά από άσχημα νέα. Τα κακά πράγματα δεν έρχονται ποτέ μόνα τους, πάντα συνοδεύονται από ακόμη χειρότερα. Έτσι αποφασίζει πως θα πάει να ζήσει μια νέα ζωή. Αποφασίζει να αφήσει τα πάντα πίσω της και να ευχαριστηθεί, όπως επιθυμεί, το σύντομο διάστημα της ζωής που της έχει απομείνει. Τότε συναντά αυτά τα δύο νέα παιδιά και φεύγει μαζί τους στο ταξίδι. Είναι ένα ταξίδι προς την ελευθερία. Όσο η ιστορία εξελίσσεται η Λουίζα αλλάζει, αποκαλύπτεται, δίδωνει από πάνω της τη διατακτικότητα, και την ευαισθησία της κι εξωτερικεύονται ορισμένες πλευρές της οι οποίες κανείς δεν θα πίστευε πως έκρυβε μέσα της.*»

«*Η Μαριμπέλ*» σημειώνει ο Ντιέγκο Λούνα, ένας από τους δύο συμπρωταγωνιστές της, «*ήταν ήδη εξοικειωμένη με το ρόλο, καθώς είχε βρεθεί σε παρόμοιες καταστάσεις με νέους ανθρώπους και το γεγονός αυτό μας μετέδωσε μια τεράστια σιγουριά. Παρά τη φήμη της δεν παριστάνει την συνομη ντίβα. Η Μαριμπέλ είναι αυθεντική και αξιοσέβαστη. Είναι ιδιαίτερα ανοιχτή. Σε αυτή την ταινία νομίζω πως ο χαρακτήρας που ερμηνεύει είναι πολύ κοντά στον πραγματικό της χαρακτήρα.*» Ο σεβασμός μεταξύ των ηθοποιών ήταν αμοιβαίος. «*Ήταν πολύ ανοιχτοί και το διασκεδασαν ολημερίς, αυτό ήταν θαυμάσιο. Η σχέση μου μαζί τους,*» αναφέρει η Βερντού «*ήταν θαυμάσια από τη στιγμή που τους συνάντησα. Μοιάζουν πολύ με τους ρόλους τους αλλά είναι και διαφορετικοί. Είναι ένα ζευγάρι χαλαρο-τζήδων όπως συμβαίνει και στην ταινία και τους λατρεύω. Είχαμε ορισμένες εξαιρετικά δύσκολες σκηνές μαζί για τις οποίες πιστεύω πως αν ήταν μονάχα ο ένας από τους δύο, τα πράγματα μπορεί να είχαν γυρίσει ανάποδα.*» Αυτή η χημεία της επικοινωνίας, μεταξύ των ηθοποιών έδωσε στην ταινία του Γκουαρόν τα φτερά για να πετάξει.

American Express | FOUNDING SPONSOR

TRIBECA FILM FESTIVAL

8-12 Μαΐου 2002

NEW YORK STRIKES BACK

Στα χνάρια του Ρόμπερτ Ρέντφορντ και ο Ρόμπερτ Ντε Νίρο: Ένα καινούριο «Sundance» στη Νέα Υόρκη; Η ιδέα πάντως μοιάζει να έχει πολλή κοινά σημεία. Ο Ντε Νίρο σκεφτόταν χρόνια τη δημιουργία ενός ανεξάρτητου κινηματογραφικού φεστιβάλ στην καρδιά του Κάτω Μανχάταν, στην αγαπημένη του περιοχή του Tribeca (Triangle below Canal Street), από το 1988, όταν μαζί με τη συντάκτη του Τζέιν Ρόζενταλ ίδρυσαν το «Tribeca Film Center» και την εταιρία παραγωγής «Tribeca Productions». Το σχέδιο ωρίμασε οριστικά μετά τις τρομοκρατικές επιθέσεις της 11ης Σεπτεμβρίου, αφού τώρα πια ένα φεστιβάλ σήμαινε εκτός των άλλων την τόνωση του ηθικού των Νεοϋορκέζων και την ενίσχυση της τοπικής οικονομίας που υπέφερε μετά το χτύπημα. Η επίσημη ανακοίνωση της γέννησης του «Tribeca Film Festival» έγινε στις 6 Δεκεμβρίου με τον σπουδαίο αμερικανό ηθοποιό να δηλώνει: «Είναι το επόμενο λογικό βήμα στην εξέλιξη τη Νέας Υόρκης ως κινηματογραφικής πρωτεύουσας του κόσμου. Η δέσμευση μας για τη Νέα Υόρκη και αυτή τη συγκεκριμένη περιοχή δεν ήταν ποτέ πιο δυνατή», έχοντας στο πλευρό του είχε την διευθύντρια του φεστιβάλ, Trina Wyatt. Οι στόχοι του φεστιβάλ; Να εμπνεύσει κινηματογραφιστές και καλλιτέχνες των

οπτικοακουστικών μέσων, να επαναπροσδιορίσει τη φεστιβαλική εμπειρία, να δημιουργήσει ένα πολιτιστικό θεσμό με διάρκεια για τους σινεφίλ και τους νέους κινηματογραφιστές... Ο κύριος κορμός του είναι το «Independent Film Competition» στο οποίο κάνουν το ντεμπούτο τους νέοι ανεξάρτητοι δημιουργοί και διαγωνίζονται για τρία βραβεία: καλύτερο μικρού μήκους φιλμ, καλύτερη μεγάλη μήκους ταινία, καλύτερο ντοκιμαντέρ και ανερχόμενος σκηνοθέτης. Στο συγκεκριμένο τμήμα θα προβληθούν 11 ντοκιμαντέρ, 15 μεγάλου μήκους και 36 shorts ενώ στην κριτική επιτροπή συμμετέχει μεταξύ άλλων και η Μέρλι Στρηφ. Στα «Special Screenings» βλέπει κανείς ταινίες των μεγάλων στούντιο, μερικές και σε παγκόσμια πρεμιέρα, όπως το *StarWars: Episode II, The Attack of the Clones*, αλλά και ένα τμήμα με φιλμ για την 11η Σεπτεμβρίου όπως το *From The Ashes*, δέκα φιλμάκια με θέμα το τρομοκρατικό χτύπημα. Οι καλύτερες διεθνείς ανεξάρτητες παραγωγές, συνολικά 24, έχουν επιλεγεί από τον Eamon Bowles για να συνθέσουν το τμήμα «International Film Showcase». Ανάμεσα τους βρίσκονται το *Afgan Alphabet* του Μοχσέν Μαχμάτμαφ, το νορβηγικό *Elling* που ήταν υποψήφιο για ξενόγλωσσο όσκαρ, η νέα ταινία του Μπιλ Όγκαστ

Ο Ρόμπερτ Ντε Νίρο φιλοδοξεί να ξαναδώσει στη Νέα Υόρκη τον τίτλο της μεγάλης κινηματογραφικής πρωτεύουσας, με ορμπήριο την άλλοτε υποβαθμισμένη γεπονιά του Tribeca και όχημα ένα φεστιβάλ.

First we take (lower) Manhattan

επιλογές από την ιστορία του. Πρόκειται για τις μηνιαίες ιδιωτικές προβολές καλλιτεχνικών ταινιών που μέχρι σήμερα απευθύνονταν μόνο σε ειδικούς του κινηματογράφου.

ΠΡΩΙΝΑ ΠΑΝΕΛ ΣΤΟ TRIBECA GRILL

Γιατί η Νέα Υόρκη είναι η μούσα του ανεξάρτητου αμερικάνικου σινεμά; Πώς θα αλλιάξει η ψηφιακή τεχνολογία τον τρόπο που φτιάχνουμε και βλέπουμε ταινίες; Ποια είναι η διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στο ντοκιμαντέρ και το docudrama; Αυτά είναι μερικά μόνο από τα ζητήματα που θα κυριαρχήσουν στα πάνελ σκηνοθετών, σεναριογράφων, ηθοποιών και παραγωγών που πρόκειται να λάβουν χώρα στο φεστιβάλ. Πολλές από τις συζητήσεις θα γίνουν μεταξύ breakfast και καφέ στο «Tribeca Grill», το γαστρονομικό στέκι του Ντε Νίρο, στο οποίο μαζεύονται από εργάτες μέχρι χρηματιστές της Γουόλ Στρητ.

Σινεμά και για τα παιδιά! Ο Ρόμπερτ Ντε Νίρο έχει ετοιμάσει ένα διήμερο παιδικό πρόγραμμα, το οποίο περιλαμβάνει εκτός από 19 ταινίες και μια σειρά από φιάτες κατά μήκος της Greenwich Street, όπως παιχνίδια, κατασκευές, υπαίθριες αφηγήσεις παραμυθιών και καλλιτεχνικά δόου.

Η ηλεκτρονική διεύθυνση του φεστιβάλ είναι: www.tribecafilmfestival.com

ΕΙΚΟΝΕΣ & ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Επιμέλεια: Δημήτρης Μπάμπας (dimitris01@mail.gr)

Η ΕΡΓΑΣΙΑ

Γαλλία, 1993. Ο Jean-Claude Romand ζει εδώ και 18 χρόνια μια διπλή ζωή. Οικογένεια και φίλοι γνωρίζουν ότι εργάζεται στον Παγκόσμιο Οργανισμό Υγείας. Όμως αυτός εν ώρα εργασίας περιπλανιέται στις Γαλλικές Άλπεις.

Στον κίνδυνο να αποκαλυφθεί η αλήθεια, θα δώσει τέλος στο θέατρο: θα δολοφονήσει την οικογένειά του. Γαλλία, 2001. Ο 40χρονος σκηνοθέτης Laurent Cantet γυρίζει την ταινία *L'Emploi du Temps* (η προηγούμενη *Ο Ανθρώπινος Παράγοντας* ήταν στο δικό μας Διεθνές Διαγωνιστικό, 1999). "Υπάρχει μία θρησκεία της εργασίας που μας περιβάλλει" δηλώνει, "είμαστε όλοι διαποτισμένοι από την ιδέα ότι είναι ντροπή να μην έχεις δουλειά".

Ο ήρωας ως ένας άλλος Ripley ζει μέσα στο ψέμα του. Στις άσκοπες περιπλανήσεις του συναντά έναν άνθρωπο του υποκόσμου. Τον χαρακτήρα αυτό υποδύεται ο Serge Livrozet. Γιος αγνώστου πατρός και μιας πόρνης, ο Livrozet θητεύει στις Γαλλικές φυλακές παραπάνω από μια φορά. Συμμετέχει στον Μάν του 68 (ήταν από τους πρώτους που κατέλαβαν την Σορβόνη). Παίρνει απολυτήριο λυκείου μέσα στις φυλακές. Γνωρίζεται με τον Γάλλο διανοούμενο Μισέλ Φουκώ. Γράφει το *Από την φυλακή στην εξέγερση*. Είναι ένας μαχόμενος αναρχικός. Στην βιογραφία του σημειώνει: "Στα 14, όταν ξεκίνησα να δουλεύω, μου είπαν ότι θα έπρεπε να γίνω υδραυλικός. Από εκείνη την μέρα κατάλαβα ότι καταδικάστηκα ισόβια να εργάζομαι".

Data: εφημερίδα του φεστιβάλ Βενετίας (2001).

Wisit Sasanatieng (Ταϊλάνδη). Σκηνοθέτησε διαφημιστικά για τζιν και σούπερ μάρκετ. Εντυπωσίασε με τα *Tears of the Black Tiger* (2001). Είναι μια ερωτική ιστορία που διαδραματίζεται μέσα σε μια πανδαισία χρωμάτων. Στυλιζάρισμα, μίμηση των σπαγγέτι γουέστερν, φόρος τιμής σε παλιές ταϊλανδικές ταινίες, επιρροές από pop art, συνθέτουν το άκρως απολαυστικό οπτικό αποτέλεσμα.

Αναφέρεται στα χρώματα της ταινίας: "Ηθελα να είναι ζωηρά, γιατί πιστεύω ότι είναι πολύ ταϊλανδικά. Όταν ταξιδεύω στην επαρχία όλα είναι φωτεινά και πολύχρωμα - κάτι που ταιριάζει σε μια ζεστή χώρα. Ορισμένες φορές ο τρόπος που αντίθετα χρώματα αναμειγνύονται είναι πολύ τολμηρός. Αυτό δεν υπάρχει μόνο στη Ταϊλάνδη, μπορείς να το δεις και στην Ινδία και σε ορισμένα μέρη της Κίνας. Οι σημερινές γενιές θεωρούν ότι αυτό είναι 'χαμηλού επιπέδου' και 'κακόγουστο'. Η μόδα σήμερα είναι κάτι ψυχρότερο, πιο ευρωπαϊκό".

Data: *Tears of the Black Tiger*, DVD περιοχής 2 (με αγγλικούς υποτίτλους), <http://www.Mymovies.Net>

Babak Payami (Τεχεράνη, 1966). Το 1998 επιστρέφει στο Ιράν μετά από 20 χρόνια παραμονής στο εξωτερικό. Έχει σπουδάσει κινηματογράφο στο πανεπιστήμιο του Τορόντο, αν και ο ίδιος θεωρεί τον εαυτό του αυτοδίδακτο. Η πρώτη του ταινία *Yek rouz bishtar* (1998) προβλήθηκε στο Πανόραμα του Βερολίνου και προκάλεσε την προσοχή. Η δεύτερη *Secret Ballot* κερδίζει το βραβείο σκηνοθεσίας στην Βενετία (2001). Βασισμένη σε μια ιδέα του Mohsen Makhmalbaf η ταινία είναι μια κωμωδία με πολιτικές προεκτάσεις. Διαδραματίζεται την ημέρα των εκλογών σ' ένα απομονωμένο νησί με ηρωίδα μια νεαρή γυναίκα εκλογική αντιπρόσωπο. Αναφέρεται στις προκλήσεις που αντιμετωπίζει ως σκηνοθέτης: "Με κάθε ταινία γεννιέσαι ξανά, θα πρέπει να ξεκινήσεις από το τίποτα. Ξεκινάς από το σημείο μηδέν και οικοδομείς: αυτή είναι η ομορφιά της σκηνοθεσίας. Κάθε νέα ταινία είναι μια νέα πρόκληση σε συναισθηματικό, διανοητικό και τεχνικό επίπεδο".

Data: <http://www.Riff.Com>

Zhu Wen (Κίνα, 1967). Σπούδασε Μηχανικός Ενέργειας. Από το 1994 εργάζεται ως συγγραφέας. Σεναριογράφος της βραβευμένης στην Βενετία ταινίας *Δεκαεφτά Χρόνια* (Νέοι Ορίζοντες, 1999). Η πρώτη του ταινία *Seafood* προβλήθηκε σε Βενετία και Βερολίνο φέτος. Κεντρικό πρόσωπο είναι μια νεαρή πόρνη που εγκαταλείπει το Πεκίνο για μια παραθαλάσσια πόλη αποφασισμένη να αυτοκτονήσει. Σ' αυτή την πόλη -θέρετρο των αξιωματικών του κόμματος- θα συναντήσει ένα διεφθαρμένο αστυνομικό... "Η ταινία κοιτάζει καταπρόσωπα την πραγματικότητα της σύγχρονης Κίνας", δηλώνει ο σκηνοθέτης. Ένα ποίημά του προηγείται της ταινίας: "Όπως η θάλασσα κοιτάζει τα κύματα της/ Όπως ο ουρανός κοιτάζει κάτω τα σύννεφα να φεύγουν/ Κοιτάζω την ανάσα μου/ κοιτάζω μέσα από την ανάσα μου για να σε δω/ κρύα, πιο κρύα/ Κοιτάζω την σιωπή/ κοιτάζω μέσα από την σιωπή μου για να σε δω/ μακριά, πιο μακριά".

Data: κατάλογος του Φεστιβάλ Βενετίας (2001).

Lee Chang-Dong (Νότια Κορέα, 1954). Θεατρικός σκηνοθέτης και ηθοποιός. Μυθιστοριογράφος. Η πρώτη του ταινία *Πράσινο Ψάρι* ήταν στο δικό μας Διεθνές Διαγωνιστικό το 1997. Αφηγείται την ιστορία ενός νέου, ο οποίος αναζητά και βρίσκει την οικογενειακή θαλπωρή στους κόλπους μιας συμμορίας γκάνγκστερ. Η δεύτερη *Peppermint Candy* (1999) κερδίζει το ειδικό βραβείο στο Δεκαπενθήμερο Σκηνοθετών στις Κάννες. Μέσα από διαδοχικά φλάς-μπακ παρουσιάζει πώς η καταπιεστική και αυταρχική εξουσία αφαιρεί την ανθρώπινη υπόσταση από τον κεντρικό ήρωα μετατρέποντας τον σε τέρας. "Η πολιτική δεν αφήνει ανεπηρέαστη την προσωπική ζωή", δηλώνει. "Αντιμετώπισα την ταινία ως μια ευκαιρία για τους νέους του σήμερα να ταυτιστούν με τους νέους του παρελθόντος και ίσως να κερδίσουν λίγη από τη σοφία τους". Στη νέα ταινία που ετοιμάζει επικεντρώνεται στην παράδοξη ερωτική σχέση που αναπτύσσεται ανάμεσα σ' ένα βιαστή και μια κοπέλα που πάσχει από εγκεφαλική παράλυση.

Data: <http://www.Changdong.Pe.Kr/>

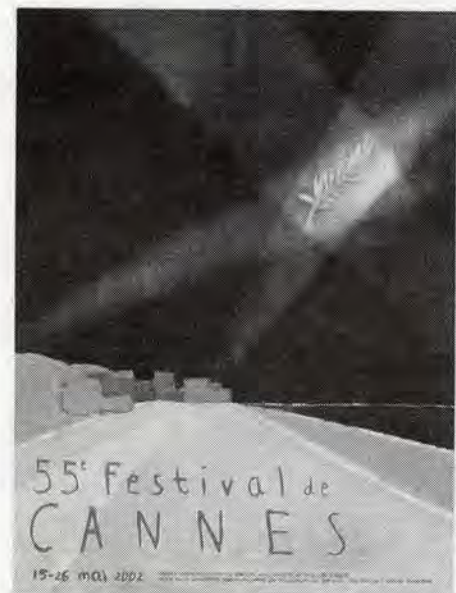
Όταν οι κινηματογραφικοί θεσμοί επηρεάζονται
από τις πολιτικές εξελίξεις

τα φεστιβάλ
του κόσμου

Επιμέλεια: Χρήστος Καλλίτσας
tsigaras@otenet.gr

55 χρόνια Κάννες

Το Φεστιβάλ Καννών του 2002 ξεκινά μετά τη συνηθισμένη ημερομηνία του, η οποία ήταν πριν το τέλος του πρώτου δεκαήμερου του Μάη, λόγω των προεδρικών εκλογών της Γαλλίας. Σίγουρα η φετινή χρονιά θα έχει κάτι το διαφορετικό καθώς τα αποτελέσματα των εκλογών κατέδειξαν πως ένα σημαντικό ποσοστό των Γάλλων ψηφοφόρων επιθυμούν να επιστρέψουν στο παρελθόν. Οι αλλαγές στην ηγεσία και τα ερωτηματικά για το μέλλον του συνδρομητικού καναλιού Canal Plus το οποίο συμβάλλει οικονομικά στην υποστήριξη του ανεξάρτητου ευρωπαϊκού κινηματογράφου είναι επίσης από τα θέματα που απασχολούν το περιβάλλον του Φεστιβάλ.

Για τον εορτασμό των πενήντα πέντε χρόνων του φεστιβάλ στο ξεκίνημά του θα προβληθεί μια 26λεπτη η ταινία η οποία ξαναζωντανεύει τις πιο δυνατές του στιγμές από το 1946 μέχρι και το 2001. Πρόεδρος της κριτικής επιτροπής είναι ο Ντέιβιντ Λιντς. Τα εγκαίνια του φεστιβάλ γίνονται με την τελευταία ταινία του Γούντι Άλεν (*Hollywood Ending*), παρουσία του ίδιου του σκηνοθέτη. Ο Νάνι Μορέτι θα δώσει το μάθημα κινηματογράφου, ο Μάρτιν Σκορτσέζε προεδρεύει της κριτικής επιτροπής των ταινιών μικρού μήκους και τέλος το φεστιβάλ τιμά το έργο του Αλέν Ρενέ. Πέρα από την Σάρον Στόουν η οποία είναι μέλος της κριτικής επιτροπής, στις Κάννες θα βρεθούν οι Λεονάρντο ντι Κάπριο, Τζέρεμι Άιρονς, Κλαούντια Καρντινάλε, Μάτ Ντέιμον, Κάμερον Ντιάζ, Τίλντα Σουϊντον, Μόνικα Μπελούσι και άλλοι. Την επομένη των εγκαίνιων του φεστιβάλ θα πραγματοποιηθεί στην Κρουαζέτ μουσική συναυλία στην οποία θα παραστούν μεγάλοι συνθέτες κινηματογραφικής μουσικής όπως ο Μάικλ Νάϊμαν, ο Ένιο Μορίκονε, ο Ζαν Κλωντ Πετί...

Οθόνη Πάνω από τα Νερά της Θάλασσας

Μια άλλη καινοτομία του φετινού φεστιβάλ θα είναι «η αίσουσα της αμμουδιάς» όπως ονομάζεται. Μεγάλη οθόνη θα στηθεί πάνω στο νερό και προβληθούν στο πλατώ κοινά ταινίες του Ζακ Τατί, οι μικρού μήκους ταινίες κι ένα αφιέρωμα στον Μπίλι Γουάϊλντερ. Μια συνάντηση κι ένας διάλογος μεταξύ αναγνωρισμένων σκηνοθετών με θέμα την ψηφιακή τεχνολογία καθώς κι ένα Σαλόνι κινηματογραφικού dvd (dvd δημιουργών) το οποίο οργανώνεται για πρώτη φορά, δείχνουν τη συνεχιζόμενη προσέγγιση του κινηματογράφου προς τις νέες τεχνολογίες. Για 7η συνεχή χρονιά αυξάνει ο αριθμός των ταινιών του επίσημου προγράμματος του Φεστιβάλ, κι αυτό είναι ένα δείγμα της συνεχώς αυξανόμενης κινηματογραφικής παραγωγής αλλά και της βελτίωσης της ποιότητας των έργων σ' όλο τον κόσμο. Κάτι που σχετίζεται με την εξέλιξη των τεχνολογιών στον χώρο των οπτικοακουστικών.

Αξίζει να σημειωθεί ότι σχεδόν οι περισσότερες από τις μισές ταινίες του επίσημου προγράμματος (Διαγωνιστικό, Ένα Κάποιο Βλέμμα) παρουσιάστηκαν ήδη τις τελευταίες μέρες στην

επιτροπή προγράμματος του φεστιβάλ. Σκοπός της οποίας, μεταξύ των άλλων στην τελική επιλογή, είναι να τονισθεί πως το φεστιβάλ Καννών περισσότερο από ποτέ επιθυμεί να συμπεριλάβει κινηματογραφικές προτάσεις προερχόμενες απ' όλα τα μέρη του κόσμου. Βασικό σκεπτικό των υπευθύνων του προγράμματος του φεστιβάλ είναι οι ταινίες να είναι ισορροπημένες από πλευράς αισθητικής, γεωγραφικής πολυμορφίας και να είναι προσιτές στο κοινό. Ξεκινώντας το πρόγραμμα με μια κωμωδία, γίνεται φανερό η διάθεση για να δοθεί σημασία στην εύθυμη πλευρά του κινηματογράφου. Επίσης, όπως και πέρσι, στο φετινό πρόγραμμα συμπεριλαμβάνεται μια ταινία κινουμένων σχεδίων. Η απόσταση ανάμεσα στον κινηματογράφο που γεμίζει τις αίθουσες και τον κινηματογράφο των δημιουργών φαίνεται να έχει μικρύνει κατά πολύ. Στο πρόγραμμα συμπεριλαμβάνονται ταινίες από χώρες που συνήθως απουσιάζουν, όπως η Τουρκία, η Βραζιλία, η Ταϊλάνδη, η Αλγερία, η Αργεντινή, το Ισραήλ ενώ για πρώτη φορά παρουσιάζονται ταινίες από την Παλαιστίνη, τη Συρία, το Λίβανο, το Τατζικιστάν και τη Μαυριτανία. Στο επίσημο διαγωνιστικό για πρώτη φορά συμπεριλαμβάνεται μια ταινία ντοκιμαντέρ του Μάικλ Μούρ, όπως επίσης συμπεριλαμβάνεται μια μιούζικαλ κωμωδία παραγωγή του ινδικού Bollywood. Προβάλλονται ακόμα τέσσερις ταινίες των Κιαροστάμι, Γούντερμπότομ, Σκούροφ και Ζάνκκε που είναι γυρισμένες σε ψηφιακό βίντεο. Για πρώτη φορά το φεστιβάλ επέτρεψε στις εταιρίες παραγωγής να επιλέξουν ανάμεσα σε ψηφιακό ή αναλογικό τρόπο προβολής των ταινιών τους. Έτσι μπορούν άμεσα ν' αντληθούν τα συμπεράσματα για την διαφορά στην ποιότητα.

Ο αριθμός των ταινιών που είδε η επιτροπή προγράμματος του φεστιβάλ αυξήθηκε κατά 27%. Από τις 1798 ταινίες το 2001 φέτος προτάθηκαν 2281 (939 μεγάλου μήκους). Τελικά επιλέχθηκαν 55 μεγάλου μήκους ταινίες για το επίσημο πρόγραμμα οι οποίες αντιπροσωπεύουν 33 χώρες και οι 48 παρουσιάζονται σε παγκόσμια πρεμιέρα. Από την παρουσία 4 αγγλικών ταινιών, τρεις από τις οποίες είναι στο

διαγωνιστικό φαίνεται η δυναμική επιστροφή του βρετανικού κινηματογράφου.

Η παρουσία των αμερικανών είναι ποικιλόμορφη. Από την κωμωδία του Γούντι Άλεν στο διαγωνιστικό, την ταινία κινουμένων σχεδίων της Dreamworks, *Spirit (Πνεύμα)* όπου είναι παρόντες στη σκηνή οι Ματ Ντέιμον και Μπράιαν Άνταμς, μέχρι ένα ντοκιμαντέρ της Ροζάνα Άρκετ κι επιπλέον την παρουσίαση ενός 20λεπτου αποσπάσματος (μάλλον για λόγους προβολής) από την ταινία του Μάρτιν Σκορτσέζε *Gangs of New York*. Επιπλέον στο διαγωνιστικό συμμετέχει η νέα ταινία του Ντέιβιντ Κρόνενμπεργκ.

Εικόνες από τη Μέση Ανατολή

Το ενδιαφέρον του Φεστιβάλ όπως συνήθως είναι στραμμένο και προς τα επίκαιρα γεωπολιτικά ζητήματα που αφορούν τον πλανήτη. Δύο προτάσεις ειρήνης προέρχονται από τον Ισραηλινό Άμος Γκιτάϊ και τον παλαιστίνιο Ελίας Σουλεϊμάν. Πολλές από τις ταινίες του διαγωνιστικού είναι σε μεγάλο βαθμό επικεντρωμένες πάνω σε κάποιο κοινωνικοπολιτικό ζήτημα. Όπως συμβαίνει με την περίπτωση της ταινίας του Ιταλού σκηνοθέτη Μάρκο Μπελόνιο η οποία ασχολείται με τη σημασία της θρησκείας. Οι ταινίες των Κεν Λόουτς και Μάικ Λη συνθέτουν ένα πορτρέτο της σημερινής Αγγλίας, όπως κάνει ο Άκι Καουρισμάκι για τη Φινλανδία. Ο Ιρανός Μπαχμάν Γκομπαντί παρουσιάζει τις περιπλανήσεις του κουρδικού λαού, ενώ ο Ατόμ Εγκογιάν στο *Αραράτ* ασχολείται με το θέμα της γενοκτονίας των Αρμενίων από τους Τούρκους. Η πιο πολιτική όμως ταινία είναι το ντοκιμαντέρ του Μάικλ Μουρ *Bowling for Columbine* το οποίο προσθέτει ακόμη μία απόδειξη για τη καταστροφική δύναμη των όπλων και τα προβλήματα που προκαλούνται από την εμπορία τους σε όλο τον κόσμο. Επιπλέον τα ντοκιμαντέρ των Σαντάλ Άκερμαν, Φραντσέσκα Κομεντσίνι, Φρέντερικ Γουάιζμαν, Νικολάς Φιλμπέρ θα προβληθούν στην αίθουσα Μπουγιουέλι.

<http://www.festival-cannes.com>

cine news

από την Τζέννη Παυλίδου

Ξανά μαζί. Μίκαελ Χάνεκε και Ιζαμπέλ Ινέρ ξανά μαζί για το νέο φιλμ του Αυστριακού σκηνοθέτη με τίτλο *The Time of the Wolves*. Η ιστορία αφορά σε μια μεσοαστική οικογένεια με δύο παιδιά, οι οποίοι εγκαταλείπουν την πόλη μετά από μια καταστροφή και πάνε να μείνουν στο καταφύγιο τους στην εξοχή. Ο τίτλος λέγεται ότι αναφέρεται σε εκείνη τη στιγμή που προηγείται της «Αποκατάψης» σύμφωνα με τη γερμανική μυθολογία, μια στιγμή που καταρρέουν όλες οι αξίες. Ένα ομότιτλο φιλμ του Σέρζιο Γκόμενι είχε επίσης κυκλοφορήσει το '69, αλλά δεν έχει καμία σχέση με το πρότζεκτ του Χάνεκε, που θα είναι κάτι ανάμεσα σε *road movie* και ταινία τρόμου. Τα γυρίσματα θα ξεκινήσουν μόλις η Ινέρ ολοκληρώσει τη δουλειά της στο φιλμ *Double* του Γερμανού σκηνοθέτη Werber Schroeter, όπου υποδύεται ταυτόχρονα δύο διδύμες αδελφές και μάλιστα σε τρεις διαφορετικές ηλικίες (στα 14, τα 17 και τα 30 τους)!

Μια αντιδογματική αγάπη. «Είναι ένα φιλμ επικό, παρακμιακό και ολοκληρωτικό αντι-δόγμα» δήλωσε για την νέα του ταινία *It's all about love*, ο φοβερός Δανός Τόμας Βίντερμπεργκ. Τοποθετημένη στο όχι πολύ μακρινό μέλλον, όπου ο πλανήτης απειλείται από παγετό και η βιολογία εξαφανίζεται από την Ουγκάντα, η ταινία αφηγείται μια κλασική ιστορία αγάπης ανάμεσα στον Τζον (Γιοακίμ Φοίνιξ) και την Έλενα (Κλαίρ Ντενίς), διάσημη αθλήτρια του πατινάζ. Το σενάριο είναι του σκηνοθέτη και του Μόγκενς Ρούκοβ, συν-σεναριογράφου της *Οικογενειακής Γιορτής*. Τα γυρίσματα έγιναν στη Σουηδία, τη Δανία και τη Νέα Υόρκη, σε σινεμασκόπ και super 35mm, όμως εκείνο που εξάγει τη φαντασία περισσότερο απ' όλα είναι η ατμόσφαιρα της ταινίας. Οι παραγωγοί χαρακτηρίζουν το

σκηνογραφικό ύφος του φιλμ

σαν κάτι ανάμεσα σε ρετρο – φουτουριστικό και αρτ – ντεκό. Το όνομα Ben van Os, σας λέει κάτι; Ήταν ο art designer ταινιών όπως το *Ορλάντο* και το *Ο μάγιστρος, ο κλέφτης, η γυναίκα του και ο εραστής της*.

United Artists of GAP. Οι αδελφοί Κοέν κινηματογραφούν την Κριστίνα Ρίτσι και τον Ντένις Χόπερ καθώς αυτοί χαλαρώνουν στην άκρη μιας πισίνας, παίζοντας σκάκι. Ο Κάμερον Κρόου δίνει οδηγίες στην Κέιτ Μπεκινσάιτ και τον Ορλάντο Μπλουμ στη σκηνή που κάνουν περίπατο σαν ευτυχισμένο ζευγάρι. Ο Ρόμαν Κόπολα, υιός του μεγάλου Φράνσις, σκηνοθετεί μια παρέα φίλων που κάνουν ποδήλατο μέσα στους άδειους δρόμους. Τι κοινό έχουν οι ιστορίες των τεσσάρων αμερικανών σκηνοθετών πίσω από την κάμερα; Είναι ασπρόμαυρες, στο τελικό μοντάζ δεν

υπερβαίνουν τα 30 δευτερόλεπτα και είναι οι νέες τηλεοπτικές διαφημίσεις της φίρμας ρούχων GAP που γυρίστηκαν αποκλειστικά με κινηματογραφικά μέσα και προβάλλονται από τις 28 Απριλίου στην Αμερική. Στην Ευρώπη θα τις δουν μόνο οι Βρετανοί...

Στίβεν Φρίαρς καλεί «Αμελί». *Dirty Pretty Things* θα λέγεται η νέα ταινία του Στίβεν Φρίαρς, ένα θρίλερ που θα γυριστεί στο Λονδίνο το Νοέμβριο. Τους βασικούς ρόλους κρατούν η Όντρεϊ Τοτού και ο Σέρζι Λοπέζ στο ρόλο ενός διευθυντή ξενοδοχείου χωρίς ηθικούς ενδοιασμούς, οποίος απασχολεί παράνομα μετανάστες, ανάμεσα στους οποίους βρίσκεται και η γλυκιά «Αμελί». Μήπως κάποιος πρέπει να μάθει επειγόντως αγγλικά;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΗ

Πάμε Σιν

2ο Φεστιβάλ Μαθητικών Ταινιών

Με την ακριβική Ορεστιάδα του Εβρου να κερδίζει το 2ο Πανελλήνιο Βραβείο και το 5ο Λύκειο Πετρούπολης της Αττικής το πρώτο, «προσγειώθηκαν» το βράδυ της Κυριακής, 28 Απριλίου, οι «Χαμηλές Πτήσεις» για τη φετινή χρονιά. Το 2ο Φεστιβάλ Μαθητικών Ταινιών «πετούσε» με το εκπαιδευτικό πρόγραμμα «Πάμε Σινεμά» σε 121 λύκεια της Ελλάδας σε όλη τη διάρκεια της χρονιάς. Βραβεία καλύτερης ταινίας ανάμεσα στις 30 που διαγωνίστηκαν σε κάθε περιοχή, απέσπασαν στη Θεσσαλονίκη το 2ο Λύκειο Καλαμαριάς, στην Αττική το 15ο λύκειο Πειραιά, στη Θράκη το ΤΕΕ Γλαύκης και στην Κρήτη το Λύκειο Σφακίων.

Οι μαθητές των λυκείων που μετείχαν στο πρόγραμμα «Πάμε Σινεμά» γύρισαν 120 πεντάλεπτες ταινίες. Οι ίδιοι έγραψαν το σενάριο, έπαιξαν τους ρόλους, χειρίστηκαν τα κινηματογραφικά μέσα και σκηνοθέτησαν τις «Χαμηλές πτήσεις» τους. Θέματα που τους απασχολούν και τους ενέπνευσαν, η παράδοση, ο μικρόκοσμος του σχολείου, η αγάπη, ο έρωτας και η φιλία, τα ναρκωτικά, η έκτρωση, η βία, ο θάνατος, ο ρατσισμός, αλλιά και η τηλεόραση, η επιστημονική φαντασία, η οικολογία.

Όλες οι ταινίες προβλήθηκαν το Σαββατοκύριακο 27 και 28 Απριλίου, σε Θεσσαλονίκη, Αθήνα, Αλεξανδρούπολη και Ηράκλειο, για να απονεμηθούν τα βραβεία του 2ου Φεστιβάλ Μαθητικών Ταινιών το βράδυ της Κυριακής, σε μια... τετραπλή τελετή. Η κριτική επιτροπή αποτελούμενη από τους Δημήτρη Φατούρο, καθηγητή Πανεπιστημίου, πρώην υπουργό Παιδείας, Γιώργο Νταλάρα, τραγουδιστή, Παύλο Τσίμα, δημοσιογράφο, Παναγιώτη Γιαννάκη, αθλητή, Περικλή Χούρσογλου, σκηνοθέτη, Ακη Σακελλαρίου, ηθοποιό και Δημήτρη Κουρούμπαλη, ηθοποιό, απένειμε δύο Πανελλήνια Βραβεία, Χρυσό και Αργυρό, από ένα Καλύτερης Ταινίας για τις τέσσερις περιοχές που συμμετείχαν στο πρόγραμμα και δέκα τιμητικές διακρίσεις.

Στο εκπαιδευτικό πρόγραμμα γνωριμίας με τον κινηματογράφο «Πάμε Σινεμά», που διοργανώνεται από το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, με τη συνεργασία των αρμόδιων υπηρεσιών των υπουργείων Πολιτισμού και Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων, έχουν συμμετάσχει μέχρι σήμερα 116.000 μαθητές από 1.350 δημοτικά σχολεία και 38.000 μαθητές από 268 λύκεια της χώρας. Στόχος είναι ο αριθμός τους να αυξάνει με γεωμετρική πρόοδο χρόνο με το χρόνο.

Στην τελετή απονομή των βραβείων το παρών έδωσαν τουλάχιστον 3.000 μαθητές, και μαζί με αυτούς χιλιάδες γονείς, καθηγητές και φίλοι που την παρακολούθησαν από τη μικρή οθόνη –μεταδόθηκε απευθείας από την ET1. Υπουργοί που στήριξαν το εκπαιδευτικό πρόγραμμα εξ αρχής και συνεχίζουν να το αγκαλιάζουν εδώ και τέσσερα χρόνια, εκπρόσωποι της κοινοβουλευτικής μας ζωής και της Τοπικής Αυτοδιοίκησης, αλλιά και φορέων και οργανισμών, «μοιράστηκαν» στις τέσσερις κινηματογραφικές αίθουσες σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Αλεξανδρούπολη και Ηράκλειο, με οικοδεσπότες την Εβελίνα Παπούλια, τη Ναταλία Δραγούμη, τον Σάκη Μπουλά και τον Ρένο Χαρακλαμπίδη, αντίστοιχα. Τη μουσική πινελιά, στην τελετή έδωσαν στις τέσσερις πόλεις οι Λαυρέντης Μαχαιρίτσας, Ελένη Πέτα, Αργύρης Μπακιτζίς και οι ETSI DE.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Σινεμά;

27 και 28 Απριλίου 2002

Ο υπουργός Πολιτισμού, Ευάγγελος Βενιζέλος, απένειμε το Βραβείο Καλύτερης Ταινίας Θεσσαλονίκης από το ΟΛΥΜΠΙΟΝ RENAULT, η υφυπουργός Παιδείας, Ελένη Κούρκουλα, το 1ο Πανελλήνιο Βραβείο – Χρυσό «Πάμε Σινεμά;» από το Σινέ Κεραμικός στην Αθήνα, ο υφυπουργός Πολιτισμού, Γιάννης Κουράκης, το Βραβείο Καλύτερης ταινίας Κρήτης, από τον κινηματοθέατρο ΑΣΤΟΡΙΑ στο Ηράκλειο, ο Δημήτρης Φατούρος το 2ο Πανελλήνιο βραβείο – Αργυρό «Πάμε Σινεμά» από το Δημοτικό Αμφιθέατρο Αλεξανδρούπολης, ο Παύλος Τσίμας το Βραβείο Καλύτερης Ταινίας Αττικής και ο Δημήτρης Κουρούμπαλης το Βραβείο Καλύτερης Ταινίας Θράκης.

Τα βραβεία που απονεμήθηκαν είναι τα εξής.

1ο Πανελλήνιο Βραβείο "Πάμε Σινεμά;"

"Ζωή"

5ο Ενιαίο Λύκειο Πετρούπολης

2ο Πανελλήνιο Βραβείο "Πάμε Σινεμά;"

"Λευκές Ιθάκες"

1ο Ενιαίο Λύκειο Ορεστιάδας

-Βραβείο Καλύτερης Ταινίας Θράκης

"Ο έμπορος, η γυναίκα του και η μαγική φλογέρα"
ΤΕΕ Γθαύκης

- Βραβείο Καλύτερης Ταινίας Κρήτης

"Προξενιό... για κλάματα"

Ενιαίο Λύκειο Σφακίων

-Βραβείο Καλύτερης Ταινίας Αττικής

"Για πάντα μαζί"

15ο Ενιαίο Λύκειο Πειραιά

-Βραβείο Καλύτερης Ταινίας Θεσσαλονίκης

"Ερωτας και προσευχή"

2ο Ενιαίο Λύκειο Καθαμαριάς

Τιμητικές Διακρίσεις Αττικής

- "Ο κατήφορος"

5ο Ενιαίο Λύκειο Ν. Σμύρνης

- "Κλέφτης Αναμνήσεων"

Ελληνογαλλική Σχολή Αγ. Ιωσήφ

- "Ένα σχολείο, τρεις έρωτες, ένα χαστούκι, και ένα τριαντάφυλλο"

9ο Ενιαίο Λύκειο Αθηνών

Τιμητικές Διακρίσεις Κρήτης

- "Υψηλές Πτήσεις"

Ενιαίο Λύκειο Αγ. Νικολάου

- "Δύσκολοι καιροί για όνειρα"

3ο Ενιαίο Λύκειο Χανίων

- "Γεροντικές Ανησυχίες"

Λύκειο Γαζίου Ηρακλείου

Τιμητικές Διακρίσεις Θεσσαλονίκης

- "Anna Cartier vision"

5ο Ενιαίο Λύκειο Καθαμαριάς

- "Ο μικρός Λουστράκος"

4ο Ενιαίο Λύκειο Καθαμαριάς

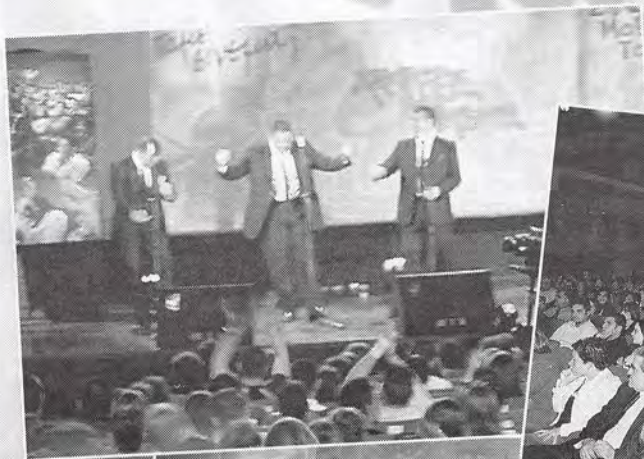
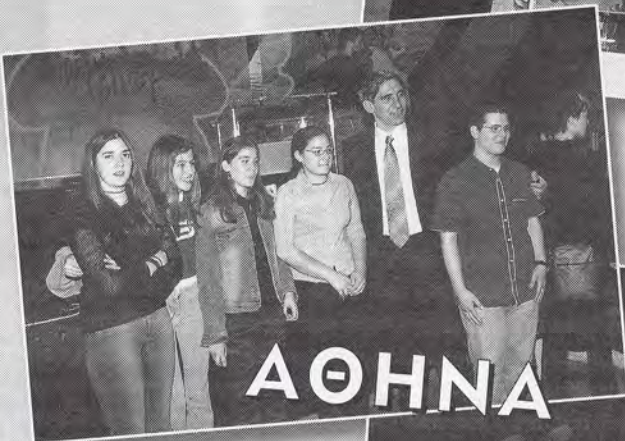
Τιμητικές Διακρίσεις Θράκης

- "Η ζωή μιας κιμωλίας"

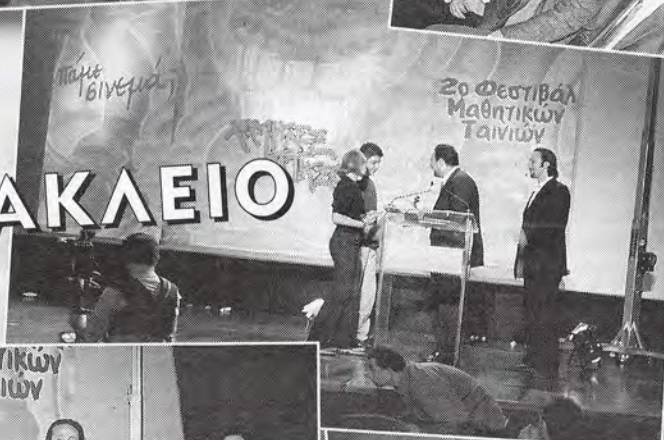
Ενιαίο Λύκειο Ξυθαγανής Θράκης

- "Δύο καλές φίλες"

2ο ΤΕΕ Αλεξανδρούπολης

ΗΡΑΚΛΕΙΟ

RENAULT

ΕΦΕΥΡΕΤΕΣ ΚΑΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΙ

AVANTIME

ΟΛΥΜΠΙΟΝ
ΚΟΡΙΝΘΟΣ
RENAULT

...για τη χειμερινή κινηματογραφική σεζόν σας προτείνουμε πρώτες προβολές Renault!

